

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JANUARY 15, 1965 — No. 680 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Een Onverstaanbare Kerk ?

U kent het verhaal van de predikant die, na een tijd in militaire dienst te zijn geweest, voor het eerst weer in eigen gemeente preekte. De mensen zeiden na afloop tegen elkaar, dat je toch wel kon horen dat dominee in dienst was geweest: hij zei zulke rare dingen!

Wie een tijdlang soldaat is, ontdekt ineens dat hij in de kazerne een andere taal spreekt dan thuis. Er bestaat een speciaal soldatenjargon. Wie enige jaren aan een universiteit het studentenbestaan doorleeft doet eenzelfde ontdekking, want er bestaat ook een speciale studententaal, die op buitenstaanders meestal een vreemde en eigenwijze indruk maakt. Het is niet te voorkomen. Wanneer mensen een tijdlang in groepsverband met elkaar omgaan, beginnen ze een eigen taal te gebruiken. Het zijn nog altijd dezelfde woorden en dezelfde zinsconstructies, maar wie er als buitenstaander naar luistert, krijgt het onbehagelijk gevoel dat hij er niet alles meer van begrijpt, en dat het eigenlijke hem ontgaat. De buitenstaander voelt plotseling, dat hij inderdaad buiten staat.

De christelijke kerk brengt de mensen samen in groepsverband. Wat we gewoonlijk het kerkelijke leven noemen, is een eendeloze stroom van kerkdiensten, verenigingsavonden, commissievergaderingen, catechisaties, lezingen, onderlinge bezoeken, uitvoeringen en nog veel meer. We gaan zo intens met elkaar om, dat menigen zich afvraagt waarom we nog steeds genoeg nemen met een week van slechts zeven dagen. We komen vooral avonden tekort voor al onze activiteiten. De predikant, die iedere avond maar weer probeert op twee, drie plaatsen tegelijk te zijn, is beslist geen zeldzaamheid onder ons. In deze drukke omgang wennen we als kerkmensen steeds meer aan elkaar. Jaren van luisteren naar preken, aanhoren aan inleidingen, deelnemen aan besprekingen, lezen van kerkelijke bladen en omgaan met kerkmensen hebben ons geleerd meestal al te voren te weten waarover het gaat, voordat het ons precies wordt uitgelegd. Allerlei beelddruk houdt voor ons geen geheimen meer in. Na punt één van de preek, weten we meestal wel wat er in punt twee en punt drie zal worden gezegd. Zonder dat we het ons helemaal bewust zijn beginnen we als kerkmensen... een eigen taal te gebruiken, die vooral ingrijpend afwijkt van de taal van hen die buiten de kerk leven. Allerlei invloeden spelen daarbij een rol. We weten dat iemand Rooms is, als hij het heeft over "vaderonsjes" of over "weesgegroettes", en er is geen mens die bij zulke uitdrukkingen zou denken aan "boerenjongens" of "Arnhemse meisjes". Maar we weten ook dat iemand gereformeerd is, als we hem horen spreken over "het woord recht verkondigen", of over "niet dat we iets verdienen hebben of waardig zijn". De leer heeft er dus blijkbaar ook mee te maken. De invloed van het bijbelles, en het bijbelgebruik onder ons, speelt natuurlijk ook een rol, en zo zijn er tientallen factoren in het spel.

Dat de kerkmensen een eigen taal spreken wordt je op een verrassende manier duidelijk in het gesprek met buitenkerkelijken. Als je met zulke "buitenstaanders" spreekt, merk je soms ineens dat ze je erg beleefd, maar toch wel een beetje "muf" (om het nu maar eens met een woord uit het studentenwoordenboek te zeggen) zitten aan te kijken. Ze hebben niet de minste notie waar je het nu ineens over hebt! Het voorbeeld waarvan Ds. G. Van Veldhuizen in zijn boeiend boek, De Kerk aan de Zelfkant, indertijd vertelde — de evangelisatiebezoeker die bijna de trap werd afgesmeten nadat hij gezegd had, heel deemoedig, dat hij zelf ook een zondaar was, iets dat op zijn hoorder de indruk maakte van "iemand die op seksueel gebied niet deugde" — kan met tientallen worden vermeerderd door ieder, die in de evangelisatie bezig is. Woorden en uitdrukkingen, die in ons taalgebruik een bepaalde betekenis hebben die we als kerkmensen allemaal kennen, betekenen voor "buitenstaanders" vaak iets totaal anders. Daarbij komt nog, dat kerkmensen allerlei woorden en uitdrukkingen gebruiken, die begrippen aangeven die aan de buitenstaander volkomen onbekend zijn.

meer aan de hand. Het gaat over verstaanbaar blijven. Er is echter de gehele taal, die we als kerkmensen gebruiken en die voor ons allemaal glashelder is. Met die taal zijn we vergrooid, maar anderen voelen meteen dat ze inderdaad buiten staan, als ze ons horen. Een woord kun je nog "vertalen" voor een buitenstaander, zodat hem een licht opgaat, maar een heel taalklimaat is het, dat een soort afgrond vormt tussen hen "die buiten staan" en ons.

Natuurlijk moeten we nuchter blijven. Dat de kerkmensen, door hun intensieve omgang met elkaar in het bepaalde kerk-kader, vanzelf een eigen taal gebruiken, is op zichzelf heus nog niet een teken dat de kerk "de ander" uit het oog heeft verloren. Het wordt anders, wanneer de kerk en de kerkmensen niet meer verbeteren zouden werken om zichzelf verstaanbaar te maken voor "de andere" in deze wereld, en als het spreken in onze taal en het overnemen van onze gewoonten en manieren van doen tot een soort conditie zou worden gemaakt, om tot Jezus te komen en bij Zijn kudde te horen. Als kerkmensen mogen wij ons wel eens afvragen of er in onze kerken inderdaad zulke een verbeten worsteling aan de gang is om de boodschap der kerk aan de mens buiten verstaanbaar door te geven.

Zolang er nog evangelisatie leetuur gebruikt wordt in onze kerken, geschreven in voor buitenkerkelijken onverstaanbare taal, is er iets verkeerd met ons als kerk. Wat moet een buitenkerkelijke er van maken, als hij in wat we hem willen laten lezen, dingen tegenkomt als "I Kor. 5:12". Iemand die nooit in een bijbel leest kijkt

daar eens even naar, vraagt zich af of het misschien een schekende formule is of een algebraïsch sommetje, en besluit tenslotte dat het wel een fout van de zetter zal zijn! Evangelisatie literatuur en evangelisatie toespraken, waarin links en rechts geciteerd wordt uit Jeremia of Amos of Maleachi, maar waarbij er geen rekening wordt gehouden, dat ontelbare buitenkerkelijken niet het flauwate vermoeden hebben dat Jeremia, Amos en Maleachi geen uitheemse vruchten, legendarische figuren uit Duizend-en-een-nacht, of provincies in China zijn, maar mannen die lang geleden een boodschap van God overbrachten aan het volk der Joden, heeft alleen maar als resultaat dat een buitenkerkelijke, terecht, ongeduldig wordt en het contact afbreekt.

Zolang de kerk bij beslissingen over bijbelvertalingen en over herschrijven van de kerkelijke formulieren, alleen denkt aan het zgn. "kerkelijk" gebruik door het kerkelijk publiek, en niet ook voor de volle honderd procent aan de moderne mens buiten de kerk, heeft die kerk zich onttrokken aan het bevel van Christus om een kaars op de kandelaar en niet een lampje onder de divan te zijn. Het tragische is dat tallozen binnen de kerk niet schijnen te beseffen dat de mens buiten de kerk hen niet meer kan verstaan. Het is niet altijd nodig de kerk de taal te laten spreken van hen die buiten staan, gesteld dat dat mogelijk zou zijn. Maar het is iets anders, wanneer de kerk het voorbeeld van de Hollandse immigrant in Canada zou volgen, die zijn Canadese burens stevast in het Hollands aansprak en er dan ook nog op rekende, dat de Canadese burens hem zouden verstaan. Toen deze immigrant op die manier alle contact met zijn burens verloren had, vertelde hij zijn vrienden dat die Canadezen toch zulke vervelende lui waren.

Het kan gebeuren dat de kerk de ergste zijn dat ons zou kunnen overkomen, want wie de greep naar de wereld opgeeft, verkeert niet langer in het gezelschap van Jezus.

M. Vriese

Regels voor Dominee en Gemeente

Een (kerkelijk) iemand in Amerika heeft zich bezig gehouden met het ideale beeld van een beroepende dominee en een beroepende gemeente.

Een ideale dominee moet volgens hem aldus zijn:

1. Een goed prediker van het Woord Gods.
2. Een sympathieke voorganger, die zijn volkje kent en liefheeft.
3. Een verstandig leider, die dikwijls met zijn leden beraadslaagt.
4. Iemand, die nooit een vertrouwelijke mededeling verradt.
5. Iemand, die er geen bijzondere gunstelingen op na houdt, maar voor allen dezelfde herder is.
6. Iemand, die in zijn verschijsning en in zijn leven zuiver is.
7. Een geestelijke met een wereldwijde visie.
8. Iemand, die elke belofte heilig houdt en nakomt.
9. Iemand, die voortdurend de nadruk legt op zending, evangelisatie, offervaardigheid en toewijding.
10. Iemand, die het respect verdient van allen, omdat hij leeft overeenkomstig zijn getuigenis.

Wanneer een gemeente zo'n man gevonden heeft, zal zij zichzelf onder de loop moeten nemen en ten

gerieve van de predikant zelf aan de volgende eisen moeten voldoen:

1. Bedenke dat hij uw geestelijke leider is, die er op getraind is leiding te geven in geestelijke aangelegenheden.
2. Help hem om u te helpen.
3. Vertel het hem, wanneer een preek u geholpen heeft.
4. Vertrouw hem en vertel hem uw vreugden en uw moeiten.
5. Ontvangt hem in uw huis buiten het officiële huisbezoek en bezoek hem ook eens.
6. Houd vooral zijn reputatie hoog! Hij kan en zal zelf wel voor zijn eigen karakter zorgen.
7. Prijs hem op alle mogelijke manieren, wanneer u over hem spreekt tegenover anderen.
8. Verzeker hem, dat u gaarne bereid bent te helpen en te dienen en zorg er voor zo mogelijk in alle diensten en samenkomsten aanwezig te zijn.
9. Gedenk hem in uw gebeden, niet alleen wanneer hij spreekt, maar altijd.
10. Zie er op toe, dat uw gemeente hem een passend salaris geeft en dat het hem op tijd wordt uitbetaald, zodat hij geen schulden behoeft te maken.

U ziet, voor beide partijen niet bepaald gemakkelijk te volbrengen eisen!

—Uit: Centraal Weekblad

DE SITUATIE WAARIN 1965 VERKEERT

Sir John Alexander Macdonald

1815 - 1891

by L. Witvoet

THE FIRST YEARS

The mention of the year 1815 will in all probability turn the thoughts of many more history-conscious people to the defeat of Napoleon at Waterloo than to the birth of Canada's first prime minister, Sir John Alexander Macdonald, in Glasgow, on January 11. The times that the name of Napoleon would hit the headlines were numbered and nobody in Scotland or Canada then could have thought that the boy, born to Hugh Macdonald and Helen Shaw, would make the history books.

When John Alexander was five years old, the Macdonald family, due to a depression in the United Kingdom, emigrated to the British North American Colonies.

It was in the city of Kingston that John Alexander received his "classical and general education" from the newly arrived Scottish Rev. John Cruickshank, which rounded off his meagre "Grammar School" education. He was then 15 years old. After having been articled to a Scottish lawyer in Kingston for a few years he set up his own legal practice and acquired a considerable professional reputation as well as respect and popularity as a lawyer and citizen of Kingston.

HIS EARLY POLITICAL CAREER

He got his first taste of politics in the municipal and provincial affairs after his appetite for politics had already been thoroughly whetted by reading many history books and biographies and through the contracts that he had made while a lawyer.

His rapid rise from alderman of Kingston in 1843 to Conservative candidate for the constituency of Kingston in 1844 to receiver-general of the Ministry in 1847 brought him closer to the place from which he could direct all his efforts to bring together all that lay between the two oceans.

THE YEARS BEFORE CONFEDERATION

It was not easy for him to

achieve the ideals that he so fervently believed in. His vision of a united, independent nation with its own development and purpose was something that had to be fought for. Strife among and poverty of the provinces, fear of the aggressive territorial advance of the United States, economic rivalries and cultural antagonisms between Canada East and Canada West were some of the obstacles standing in the way of a united nation. All these factors caused political unrest, dissatisfaction, and internal pressures in the status quo of oligarchical rule (Family Compact) and religious privileges which John A. Macdonald began to oppose. His support of the new system of Responsible Government began to colour his decisions and determined his actions to attain to that great goal of a union from coast to coast. The realization of the problem facing the provinces, along with incidents resulting from the Civil War in the United States, pointed up the political instability of British North America and pressured the provinces to consider their political future with an urgent interest.

CONFEDERATION

The three years before 1864 saw two elections and three cabinets in the Canadas. Government was at a standstill because the parties were so evenly balanced that the absence of a single member from the House could overturn the cabinet.

In this great crisis, George Brown, the leader of the Clear Grits and one of the strongest opponents of Sir John A. Macdonald and of George Etienne Cartier (descendant of Jacques Cartier) took the first step toward reconciliation of the two parties thereby making possible the Great Coalition of 1864. This was the first major step toward Confederation because the Coalition Government wanted first of all to seek a general federation of all British North American provinces and, if that was not possible, to

come to a local federation of the all the provinces had been strong, the hard work, patience and humor of Macdonald and the support of his friends brought about the union of the four provinces — Nova Scotia, New Brunswick, and the two Canadas, which were now renamed Ontario and Quebec into the Dominion* of Canada.

The two Maritime provinces, Prince Edward Island and Newfoundland remained aloof from the final union because the arguments for union in Canada such as railways, defense, the West, political deadlock were not so urgent to them. Moreover, their interest with Britain was still strong because, as a seafaring people, they relied on the British navy for protection and defense.

With the exception of Newfoundland, the design of a united British North America was achieved when in 1870 the Hudson's Bay Company's territories were added, British Columbia entered in 1871 and Prince Edward joined in 1873.

IN TRIBUTE TO "THE OLD CHIEFTAIN"

It must be said in all fairness and as a tribute to "Canada's George Washington", as Sir John has also been called, that he was the major formative influence in Canadian Confederation and as such used as a tool in God's hand to accomplish His purpose with this nation.

As Canada's first Prime Minister confronted with sectional differences, racial problems, and provincial interests he got the Dominion on the road toward greater unity. That remnants of these and related problems have never completely disappeared and that the end of that road has not yet been reached in the almost 100 years of the Dominion's existence is a wellknown fact to those that have followed closely the history of this nation since Confederation. No one can say that this truly great Canadian has achieved all that he might have liked to for his nation and his people.

The movement of Quebec Nationalism and the problems in Anglo-French relations resulting from it have again in the last few years forced themselves upon the Canadian scene. These ever present problems have grown worse rather than better. Amid all the tension a truly Canadian Christian attitude towards these and similar problems seems to be very slow in coming, and the answer to what is truly Canadian seems to be hard to detect and define.

We might well profit from the example of Sir John A. Macdonald, who in defense of the rights of all British subjects, whether English or not, did not ignore the grievances and rights of the French Canadian minority. His recognition and acceptance of the "French fact", or the cultural duality of Canada, which he said, "must be accepted as the prime condition of its continued existence", his readiness to work with French-Canadians in the government, and his defense of the language rights of French-Canadians are an example to us all because of the principle upon which they are based. As he stated in his debate in the House in 1890 — one year before his death — in an attempt to reject McCarthy's bill introducing the abolition of the official status of the French language in the North West Territories, "... we have a constitution now under which all British subjects are in a position of ab-

solute equality, having equal rights of every kind — of language, of religion, of property and of person."

The full impact and far-reaching implications of this statement Sir John A. Macdonald may not have realized, much less the effects of it foreseen, but in our struggle for Justice and Liberty in all our endeavours in all areas of life we may help to bring about the reality of which he saw its beginning only, thus paying tribute to a truly outstanding Canadian.

* According to an unverified story the word Dominion was suggested by the Old Testament verse, "And His Dominion shall be from sea to sea and from the river to the ends of the earth", Zechariah 9:10. The words had, however, been used earlier. Virginia, for instance, had been known as the Old Dominion.

SOURCES:

- An article "About a Man Who Understood Biculturalism" by Robert Catherwood, January, 1964.
- Building the Canadian Nation, by George W. Brown, pub. by J. M. Dent, Toronto, 1949.
- Encyclopedia Canadica, vol. 6, pub. by the Grolier Society of Canada Limited, 1958.
- An article "A Political Portrait of Canada's First P.M." in the Hamilton Spectator of Jan. 8, 1965.
- John A. Macdonald, vol. 2, "The Old Chieftain" by Donald Creighton, pub. by The Macmillan Company of Canada Limited, Toronto, 1955.

The picture shows the "Fathers of Confederation" on the steps of Government House in Charlottetown, Prince Edward Island. Seated (centre) is Sir John A. Macdonald.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1. Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

PIJNSTILLENDE

middelen genezen niet, doch kunnen grote verwoestingen aanrichten. Neemt de ons in de natuur zo rijkelijk geschenken geneeskruidenten, waarmee wij reeds 37 jaren de frapantste resultaten oogsten. Gegar. onschad. l. Bergen atlesten liggen ter inzage. Toez. desgew. in blanco verpakking!

Voor Canada uitaluitend volle kuren (9 mnd. a \$18.00 bij vooruitbetaling.)

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Koopt bij de

ADVERTEERDERS IN

"CALVINIST-CONTACT"

WIJ ZIJN NIET DE GROOTSTEN WIJ ZIJN NIET DE OUDSTEN

Daarom ziet U ons altijd zo druk in de weer om het al onze klanten naar de zin te maken. Wij staan altijd klaar. Dag en nacht. Wij hebben de laatste informatie. Wij versorgen Uw reis, IEDERE REIS, zodanig, dat U graag weer bij ons terug komt. Volgend jaar. Of het jaar daarna.

Weet U waarom? Omdat we ons voorgenomen hebben de grootsten te worden. En de oudsten. Daarom kunnen wij ons niet veroorloven het op ons gemak te doen. Wij nemen graag uw reizen over... Want DIT is onze business: U onbezorgd laten reizen.

ADRIAAN LIMBERTIE

World Wide Travel Service

DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

300 Wilson Ave. (bij Bathurst)

444-8239 — ME 5-5661

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Koolstra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: \$5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

January Clearance Sale

Scarborough Store

Rexdale Store

LIVINGROOM

Reg. Price	SALE
2-delig BANKSTEL, modern. Beverley Springwall, kleur groen	\$249 \$198
2-delig Snyder's BANKSTEL zware bekleding, 1e klas kwaliteit, duurzaam	\$449 \$299
2-delig Sklar BANKSTEL, mooie groene kleur in Scotch Guard	\$349 \$269

Reg. Price	SALE
2-delig Beverley BANKSTEL in mooie blauwe kleur	\$249 \$199
2-delig Edgewood BANKSTEL in 1e klas bekleding, all foam	\$329 \$229
2-delig Limon BANKSTEL, in 100% Nylon. Zeer modern	\$659 \$499

Slechts een greep!!

BEDROOMS

Koopjes halen!!

Kroehler BEDROOM, Triple Dresser, Chest, Panel Bed	\$329 \$249
3-delige SLAAPKAMER, Single Dresser, Chest en Panel Bed	\$159 \$119

Kroehler BEDROOM, Triple Dresser, Chest en Panel Bed	\$349 \$259
3-delige SLAAPKAMER in twee kleuren, Walnut met White	\$299 \$199

KITCHEN SETS

SUITE OF THE MONTH — JANUARY CLEARANCE SUITE. Ext. Table, 4 Chairs, Reg. \$129.95 \$89.95

Other Sets from \$39.50 and up

Scandinavian

TEAK AFDELING

Import Meubelen

GEIMPORTEERDE SCANDINAVISCH HUISKAMER, 4 Stoelen, Uittrektafel, Dressoir. Dit is iets moois voor Uw geld. Reg. price \$499 \$299

GEIMPORTEERDE HOLL. ROHE SWIVEL CHAIRS — Kunstleer en zware Wollen bekleding Reg. \$169 for \$99

SCANDINAVISCH NOTEN HUISKAMER, Tafel en 4 Stoelen plus Uittrektafel. DRESSOIR mooie kamer (hutch extra) reg. \$349 \$249 DRESSOIR in Walnut \$389 \$349

1 2-delig BANKSTEL in Teak, in zeer modern design, iets nieuws voor deze prijs \$279 \$199	Slechts één KAMER, Buffet, Table, 4 Chairs, in Noten \$259 \$169
3-delig BANKSTEL, Bank in geel, 1 stoel oranje, z.g. highback chair in blauw. Alleen 1 set \$449 \$349	3-delig BANKSTEL, Teak, Scandinavisch in 100% Wol \$479 \$389

Hollandse Vloerkleden & Schilderijen up to 50% discount

APPLIANCES

R.C.A. VICTOR T.V. vanaf \$199 with Trade. PORTABLE T.V. vanaf \$139.50 AUT. DRYERS vanaf \$139.50. WASHERS vanaf \$109.00 with trade. ELECTRIC RANGES vanaf \$129.50

Knob Hill FURNITURE AND APPLIANCES LTD.

2623 Eglinton Ave. East
SCARBOROUGH - AM 7-3381

A. Braaksma

OX 9-3741

1597 Islington Ave.
REXDALE - 741-3420

G. Lock

Zit er een koekoek op het nest?

Een koekoek is een vreemde vogel. Zij legt haar eieren in een nest, dat een andere vogel heeft gebouwd, en alsof dit nog niet genoeg is, zij laat die andere vogel haar eieren uitbroeden op de koop toe. De koekoek zorgt dat zij haar eieren kwijt raakt en wat er voor de rest mee gebeurt, interesseert haar geen steek.

Daarom is die koekoek natuurlijk een aantrekkelijk beeld voor bepaalde mensen en voor bepaalde toestanden. Er zijn hier inderdaad vergelijkingen te trekken en wie er aardigheid in heeft, kan nogal eens gebruik maken van de koekoek.

In het nummer van 5 januari j.l. van "De Wachter", het weekblad van de Christian Reformed Church, wordt ons blad in een dergelijke beelddraak betrokken. Niet dat Calvinist-Contact daarin de rol van de koekoek vervult, maar die van het nest.

Rev. J. Van Harmelen schrijft in dit nummer zijn zevende artikel over de A.R.S.S. en daarin zegt hij, dat "men de idee krijgt dat de ARSS als een koekoek een grote, te grote plaats gekregen heeft in het nest" (waarmee kennelijk ons blad is bedoeld), "en pikt naar ieder vogeltje, dat zich op de rand vertoont."

Wij menen het oprecht, als wij zeggen, dat wij deze beelddraak wel leuk bedacht vonden. Maar wij menen het eveneens oprecht, als wij beweren dat de beelddraak volkomen onjuist en onbillijk is. Wij weten, dat Rev. Van Harmelen een goede vriend van ons blad is, en dat het daarom de goede "vriend is geweest, die ons onze feiten wilde tonen". Ons bezwaar tegen het artikel van Rev. Van Harmelen is wederkerig in gelijke geest, dat is in goede vriendschap.

Het gaat hier over goede vormen in journalistiek beleid. Voor zover wij ons kunnen herinneren is het steeds het standpunt van ons blad geweest, om organisaties en verenigingen zoveel mogelijk te helpen aan publiciteit, indien deze organisaties zelf geen orgaan te hunner beschikking hebben. Dat is zo geweest met de christelijke scholen, met de mannen- en vrouwenverenigingen, met de christelijke sociale actie, met de farmers en met de jeugdverenigingen. Som-

migen van deze organisaties beschikken nu over een eigen orgaan en hebben dus Calvinist-Contact niet meer of maar ten dele nodig. Anderen maken nog steeds veelvuldig gebruik van ons blad. Er was voor ons geen reden de ARSS daarvan buiten te sluiten. Waarom nu ineens bezwaar tegen deze gedragslijn wordt gemaakt omdat het de ARSS betreft is ons niet duidelijk. Waarom dit openlijk in "De Wachter" als een onjuiste handelwijze moet worden gebrandmerkt is ons nog minder duidelijk. Wij menen met dezelfde maatstok gemeten te hebben en daartegen kan geen bezwaar bestaan. Er was voor ons geen aanleiding geweest, dit swart op wit te drukken, ware het niet dat Rev. Van Harmelen het in "De Wachter" doet voorkomen, alsof ten opzichte van de ARSS door ons blad een andere houding wordt aangenomen dan ten opzichte van andere organisaties.

Een ander bezwaar dat Rev. Van Harmelen tegen ons blad heeft is, dat wij de ARSS niet voorhouden, dat zij terug moet naar de toestand van voor september 1961. In vorige artikelen hebben wij daarover reeds geschreven. Als dit niet duidelijk uit de verf gekomen is willen wij het nog wel eens heel in het kort herhalen. Ons blad heeft nimmer aan iemand of aan meer personen voorgeschreven hoe zij zich dienen te organiseren. Als wij het wel zouden doen, zouden wij een grote fout maken. Wij vragen ons dan ook op onze beurt af, of het wel juist is als Rev. Van Harmelen in vorige nummers van "De Wachter" aan de ARSS vertelt hoe zij zich dient te organiseren. Dit is niet de taak van een blad. Een blad dient wel weer te geven en voor te houden, welke taken wij als christenen hebben in de wereld. Maar een blad dient het aan die christenen zelf over te laten hoe zij dit willen

organiseren. Men zou ons terecht tot de orde kunnen roepen, indien de organisatievorm als het ware van bovenaf zou worden voorgeschreven.

Een tenslotte verwijt Rev. Van Harmelen ons, dat wij bepaalde schrijvers ongecommentarieerd aan het woord laten en anderen niet. Degenen, die zonder commentaar mogen schrijven zouden aan de kant van de ARSS staan en zij, die wel commentaar krijgen, zouden degenen zijn die bezwaren tegen deze organisatie hebben. Ja, op het eerste gezicht lijkt dit natuurlijk verbaasd bevooroordeeld. Is dit niet duidelijk een meten met twee maten?

Komaan, de dominee weet wel beter. Stel voor, dat wij in ons blad een artikel van Rev. Van Harmelen zouden plaatsen (hetgeen meermalen is gebeurd), en iemand zou bezwaar hebben tegen hetgeen Rev. Van Harmelen schrijft, dan ligt het op onze weg om aan Rev. Van Harmelen gelegenheid te geven op dat bezwaar in te gaan. Dit is in de eerste plaats een vorm van beleefdheid en in de tweede plaats is het juist tegenover de lezers, die daardoor van beide gezichtspunten op de hoogte worden gesteld en zich aan de hand daarvan een oordeel kunnen vormen.

Wij beschouwen dit als normale journalistieke etiquette. In ons nummer van 23 oktober j.l. publiceerden wij een brief van Mr. Elsen, waarin deze zekere bezwaren tegen de ARSS kenbaar maakte. Dit waren geen bezwaren tegen ons blad, maar tegen de ARSS. Vandaar dat wij het niet anders dan beleefd vonden om de ARSS in de gelegenheid te stellen van repliek te dienen. Hetzelfde gebeurde toen Dr. Woudstra zijn zienswijze swart op wit stelde (zie ons nummer van 30 oktober j.l.). Wij kunnen ook na hetgeen Rev. Van Harmelen in "De Wachter" schreef niet zien, wat wij daarmee verkeerd deden. Zouden ons zulke stukken opnieuw bereiken, wij zouden dezelfde gedragslijn volgen. Nu hebben onze lezers woord en wederwoord en kunnen zij oordelen.

En als een Wachter-lezer in de West aan Rev. Van Harmelen schrijft, dat "velen in de West het idee hebben, dat in Ontario zowat iedereen voor de ARSS zou zijn" en dat men Calvinist-Contact "zo ongeveer als het publicatie-orgaan van de ARSS beschouwt, dan had-

den wij van een blad als "De Wachter" verwacht, dat deze briefschrijver zou zijn ingelicht, in plaats van dit met kennelijke instemming over te nemen.

Wij zijn helemaal niet bevreesd voor een polemiek. Die kan zeer verhelderend werken, mits de goede regels van het spel in acht worden genomen. Dit houdt de verhoudingen zuiver en het vrijwaart ons van de parasiterende koekoek.

D.F.

Rectificatie

In ons hoofdartikel "Een Pleidooi" in het nummer van vorige week zijn enkele zinnen weggewallen, waardoor een passage onbegrijpelijk is geworden. In de mede alinea van boven stond:

"Het is daarom wel verklaarbaar, dat een blad of tijdschrift een prominente plaats geeft aan datgene, wat het publiek graag wil. Zou zij dat wel doen, dan zou zij daarmee ophouden christelijke pers te zijn."

Deze alinea had moeten luiden:

"Het is daarom wel verklaarbaar, dat een blad of tijdschrift een prominente plaats geeft aan datgene, wat het publiek graag wil. En als u wilt weten, wat het publiek graag wil, kan de verscheidenheid op de "news-stands" het u gauw vertellen. Is dit misschien de reden, waarom de christelijke pers nog zo weinig wortel geschoten heeft? Een christelijk blad staat buiten de cirkel. De christelijke pers kan zich nimmer in de eerste plaats laten leiden door wat het publiek graag wil. Zou zij dit wel doen, dan zou zij daarmee ophouden christelijke pers te zijn."

Wij vrouwen, dat door deze rectificatie het verband voor onze lezers duidelijk is. Red.

WARMEDEKENS

We ontvingen zojuist een grote zending prachtige dekens. Onze sortering is weer compleet.

Vraag onze agenten. Grote en kleine maten.

Prachtige kleuren en heel goedkoop.

JANKOK

IMPORTEUR

5250 YONGE ST. — PHONE BA 1-6051

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 8-4511

Kantoren:

TORONTO
2145 Avenue Road
485-9406

TORONTO
2828 Bathurst St.
RU 7-5637

HAMILTON
20 Tisdale Street S.
JA 8-0147

LONDON
150 Elmwood Ave.
GE 8-6439

Kantoren:

ST. CATHARINES
94 Church Street
MU 4-6385

MONTREAL
3600 Van Horne
731-9421

VANCOUVER
1280 West Pender
MU 3-9585

EDMONTON
9924 - 106th Street
429-3381

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVORZIENING

LEZERS SCHRIJVEN

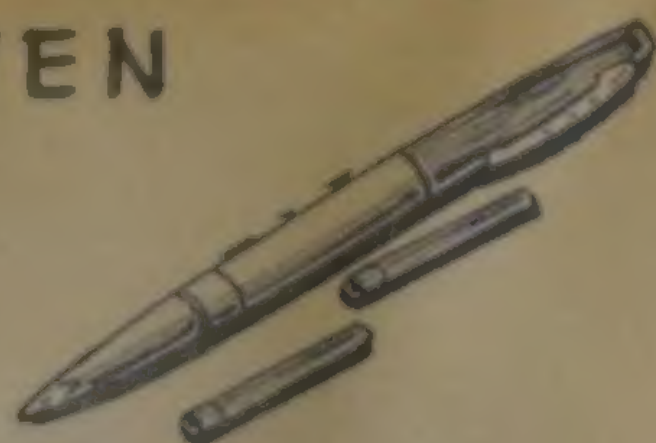
Geachte Redactie:

Gaarne wil ik, als lid van de Canadian Reformed Church, nader ingaan op het ingezonden onder "Kerkelijke Eenheid" in CC van 26 december 1964 van br. D. J. Stonehouse.

Ik ben erg dankbaar voor dit ingezonden stuk. Ik denk wanneer wij allen, ongeacht van welke Gereformeerde Kerk in Canada lid, dezelfde geestesgesteldheid zou leven, de eenheid niet ver meer weg zou zijn.

Br. Stonehouse geeft m.i. een goede beschrijving hoe bij veel leden van de Canadian Reformed Churches de "feeling" is t.a.v. de Christian Reformed Churches en het zou m.i. de eenheid bevorderen als met de daad getoond zou worden dat de Christian Reformed Churches zelfstandige Gereformeerde Kerken in Noord-Amerika zijn, die niet aan het handje van kerken in Nederland lopen en die met het verleden in Nederland niets te maken hebben. M.i. gaat de eenheid van Christus' Kerk in Canada vóór alles en boven enige correspondentie met welke kerk dan ook in Nederland.

Aan de andere kant geloof ik dat veel broeders en zusters in de Canadian Reformed Churches er mede schuldig aan zijn dat velen in de Christian Reformed Churches niet vergeven en vergeten kunnen. Allereerst spreken velen over de Christian Reformed Churches als over de "synodale kerken", en over de broeders en zusters daar als over "synodalen". Niets is echter minder waar. Velen in onze kerken wantrouwen de broeders en zusters van de Christian R. C. alsof zij minder Gereformeerde zouden zijn dan wij. Liever zoekt men contact met Presbyterianen en studeert aan een van hun universiteiten dan dat men b.v. dit zou doen in Grand Rapids. Men gaat over tot het stichten van eigen schooltjes, alsof het Gereformeerde Onderwijs van de teachers in de Christian R. C. minder zou zijn dan van onze eigen teachers. O ja, ik weet het wel, alles gaat onder het argument van "angst voor invloeden uit Holland", maar vergeten wordt dat de invloeden uit de vrije-maakte Kerken in Holland evenzo gevaarlijk zijn, zo niet gevaarlijker.

Het zou daarom goed zijn als wij samen proberen het verleden in Nederland te vergeten en gezamenlijk alles doen om, zulks naar de eis des Heren, en naar ons eigen belijden in art. 28 van onze Ned. Gel. Belijdenis, tot kerkelijke eenheid in Canada te komen. Wij hebben immers hier samen een enorme taak!

Daarbij is het mooi dat op synodaal niveau wordt samengesproken, maar belangrijker is m.i. nog dat dit allereerst plaatselijk gebeurt. Ik ben altijd bang dat synodale gesprekken zullen eindigen in "overwegende" en "constaterende" e.d. We kunnen plaatselijk al veel doen. Ik denk o.a. aan de samenwerking welke er in de States is tussen de O.F.C. en de C.R.C. Wel, eenzelfde samenwerking zou ook in Canada mogelijk zijn tussen de Canadian Reformed Churches en de Christian Ref. Churches.

Wij in de Canadian Reformed Churches zouden b.v. alvast gebruik kunnen gaan maken van het mooie materiaal dat door de Christian R. C. uitgegeven wordt voor b.v. Zondagscholen, jeugdverenigingen en Catechisaties. Er wordt in onze kerken nogal eens geklaagd dat er niet genoeg Engelse preken zijn om te kunnen lezen. We zouden de preken van de Christian Reformed Church dominees in onze Diensten lezen. Daarbij zouden we dan tevens ontdekken dat deze niet zo goed Gereformeerde zijn als die van onze eigen predikanten en uiteindelijk zouden we kunnen komen tot kansel-ruil. Eenzelfde samenwerking is er b.v. ook al in Eindhoven (Holland) tussen de Gereformeerde Kerk (vrijgemaakt) aldaar en de Christelijke Gereformeerde Kerk.

Op die manier zullen we elkaar beter leren kennen en van elkaar ontdekken dat we uiteindelijk allen hetzelfde bedoelen en allen willen leven naar dezelfde Schrift en Belijdenis.

A. H. Van Mansum,
394 Kenwood Ave.,
Ottawa 13, Ont.

Wanneer Uw aanslagbiljet voor de inkomstenbelasting met de post komt, tracht dan te glimlachen.

Het is een genummerd aanslagbiljet hetgeen vluigere sortering en meer economische behandeling betekent. Het is verpersoonlijkt. Derhalve kunt U glimlachen.

Dit jaar zullen ongeveer 6.500.000 inkomstenbelastingaangiften in Ottawa worden behandeld.

Elk jaar wordt de aangiften van duizenden nieuwe belastingbetalers toegevoegd aan de tijd en kosten van behandeling.

Doch wij hebben nu een nieuw systeem van behandeling dat de aangiften vluiger en economischer sorteert.

Hier is hoe het werkt. U zult een Persoonlijk inkomstenbelastingaangifteformulier ontvangen, rechtstreeks aan U toegezonden in plaats van via Uw werkgever.

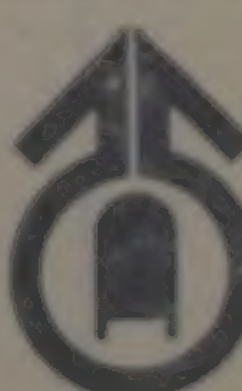

(Maakt het gemakkelijker voor U, vluiger voor ons.)

Dit nieuwe aanslagbiljet draagt Uw eigen identiteits-codenummer. Nummers betekenen vluiger en meer positieve identificatie dan namen. Denk eens aan de 41.000 Smiths in Canada.

Er is een manier waarop U dit nieuwe systeem zelf kunt verbeteren.

Gaat Uw inkomsten-aanslagbiljet direct invullen en post het vroegtijdig. Dan zult U ons een reden geven om te glimlachen.

Department of National Revenue
The Hon. E. J. Benson, Minister

Aan U toegezonden, door U ingevuld, door U teruggezonden.

Heb je speculaasjes gekocht, mam?

Natuurlijk. Iedereen vindt ze heerlijk. Mits ze van VOORTMAN'S zijn. Die zijn zo lekker gekruid en zuiver van smaak. Moeder weet, dat de paar extra centen besteed aan VOORTMAN'S koekjes, goed besteed zijn.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

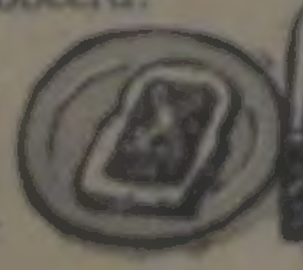
de bakker, die ze bakken kan!

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

Hebt U wel eens speculaasjes op brood geprobeerd? Heerlijk! Maak eens een lunch klaar voor de kinderen met een "speculaas-sandwich"

Onze Overtuiging

Het zojuist begonnen jaar wordt voor ons gekenmerkt door de veelheid van onze taken. Naarmate de christelijke organisaties in aantal toenemen en in omvang uitbreiden, nemen ook onze bezigheden voor die organisaties toe. En met die bezigheden, welke overigens wel veel van ons vragen maar toch nooit te veel, zien wij toch duidelijk dat er een toename is van problemen. Dat heeft 1964 ons wel bewezen. Wanneer wij de ontwikkeling nagaan van de C.L.A.C., dan zien wij vooruitgang, zeg, maar ook een toename van moeilijkheden. In de kringen van de A.R.S.S. is het al niet anders: men dacht er onderweg te zijn en vrij onverwacht deden zich erupties voor. En wanneer wij binnen de grenzen van onze schoolbeweging zien, dan vinden wij daar ook talloze zegeningen, zeker, doch ook weer een zekere hoeveelheid zorg.

Wat dit laatste betreft denken wij speciaal aan de 'proposed Educational Creed' welke na getafeld en hertafeld te zijn toch weer naar de commissie terug moest.

Wie de bezwaren, welke tegen deze creed naar voren zijn gebracht, nauwkeurig heeft bestudeerd, moet wel tot de conclusie komen dat de achtergrond van de kritiek iets te maken heeft met de overtuiging van de opposenten. Immers het grote bezwaar dat door de broeders uit Hamilton naar voren werd gebracht was gebaseerd op het feit dat de creed, naar hun inzien, niet werkelijk gereformeerd genoeg was. Wanneer gezegd wordt dat wij baas moeten blijven op eigen erf, dan is dat erf een gereformeerd erf. Dat woord gereformeerd is dan niet met een hoofdletter geschreven teneinde vereenzelviging met een bepaald kerkgenootschap in Nederland te voorkomen; het gereformeerd is meer een combinatie van mensen die in de veertiger jaren predikanten schorsten, die in de zestiger jaren predikanten schorsten, en die welke het adjectief 'christelijk' voor hun gereformeerd-zijn plaatsen.

Zien wij het juist, dat zal in 1965 in de ontwikkeling van ons schoolleven, de klemtoon liggen op onze overtuiging.

Iets daarvan begint zich al binnen onze scholen af te tekenen.

Het is helemaal niet waar dat onze scholen allemaal gelijk zijn in hun geestelijk klimaat. In het navolgende zullen wij proberen hier iets meer van te zeggen.

In Nederland is men jaren bezig geweest met de vraag of de school onderwijs moet of opvoeden, of allebei. Mannen van formaat zoals Woltjer, Gunning, en Waterink hebben zich met die vraagstelling bezig gehouden. Er zijn allerlei antwoorden gegeven, discussies gevoerd, oplossingen gezocht.

Bij ons in Canada zijn wij daar nog niet officieel aan toe gekomen. Wij zijn nog te druk geweest met onze materiële problemen betreffende schoolgebouwen, onderwijzers, en schoolbussen. En toch zien wij dat er binnen bepaalde scholen een definitieve ontwikkeling aan de gang is. Er zijn nu al reeds scholen waar de klemtoon gelegd wordt op het onderwijzen, andere waar de opvoeding beklemtoond wordt, en weer andere waar gezocht wordt naar een synthese.

Er bestaat geen twijfel, waar alle scholen het wel over eens zijn is, dat de grondslag van de christelijke school is de gehoorzaamheid aan God. Dat weten onze schoolbesturen, maar daar is ook waar, helaas in vele gevallen, hun kennis omtrent hun eigen school ophoudt. Hoe deze grondgedachte door de principals en hun staf geïnterpreteerd wordt, is in de meeste gevallen nog niet duidelijk uitgesproken.

Dat neemt toch niet weg dat er wel degelijk een interpretatie bestaat.

Het is, bewust of onbewust, een kwestie van overtuiging.

Wellicht is het wenselijk om hier wat breder op in te gaan. Op dit ogenblik studeren Canadese jongeren aan Calvin College. Sommigen studeren theologie en hopen predikanten te worden. Anderen houden zich bezig met het bestuderen van de opvoeding en hopen eerstdaags de geleerden van onze scholen te versterken. Maar er zijn er ook die andere cursussen volgen. Een jongen uit Toronto studeert medicijnen en hoopt, later, in Canada af te studeren en arts te worden. Die jongen, wiens naam wij niet weten, is een getuigenis. Zijn ouders begeerden dat hij vooral een christelijke dok-

ter zou worden. Natuurlijk kon hij, bijvoorbeeld, aan Western University in London gaan studeren. Dat is Canadees, dat is gangbaar geworden onder ons: als onze jongen ingenieur, of dokter, of veearts wil worden, dan moet hij naar een openbare universiteit. En omdat wij dit allemaal gaan doen is er, zo gezegd, een A.R.S.S. nodig om hen een beetje op het rechte pad te houden.

Dit klinkt wat wrang en wat vergesocht. Maar het valt niet te ontkennen dat er een achtergrond is, welke ons laat zien wat er al zo door onze mensen gedacht wordt.

Wij sturen een jongen naar een openbare universiteit omdat hij wat worden moet. Hij moet onderwezen worden, zelf studeren, en wat worden. U ziet wel, dit is een bepaalde overtuiging. Toch is het een zwakke overtuiging want het element der opvoeding is buiten gesloten. Wij worden opgevoed zolang als wij naar school gaan, ook al is deze de school van het leven. Maar wie een jongere naar een openbare universiteit stuurt, denkt niet aan het opvoedkundig element.

En hiermee raken wij aan het hart van de zaak. Immers, de school is wat de onderwijzer is, de universiteit is wat de professor is. En als wij dan al mensen zijn met een overtuiging, dan mogen wij niet vergeten dat ook onderwijzers overtuigingen bezitten. En deze overtuigingen worden aangevend ten goede of ten kwade.

TYPISCH GEREFORMEERD

Het hoofd van een openbare school gaf mij eens een 'application-form for teachers'. Bij nadere bestudering ervan bleek, dat niets werd gevraagd betreffende de religieuze overtuiging en de politieke gezindheid van de sollicitant. En, vanzelfsprekend, binnen het kader van het openbare onderwijs spelen deze vragen niet zo'n grote rol.

Dat de overtuiging wel degelijk een rol speelt, zal niemand onder ons kunnen ontkennen. Prof. Waterink (Grondslagen der Didactiek, pagina 34) schrijft ervan, "Ook omtrent de vraag, of de school inderdaad iets te maken heeft met het vraagstuk van de overtuiging, behoeft hier niet te worden gediscussieerd. De christelijke school toch, en dan wel speciaal de gereformeerde school (vet van mij, R.), ontleent haar bestaansrecht

aan het feit, dat men wenst een onderwijs, waarbij de overtuiging van de onderwijzer duidelijk spreekt." De schrijver gaat verder met te zeggen dat de onderwijzer een overtuigd christen moet zijn, overtuigd van de waarheid van Gods Woord, overtuigd van de betekenis der beginselen van welke wij bij ons doen en laten, bij ons denken en streven, uitgaan.

Het bovenstaande laat ons wel zien in welke richting de mensen denken die tegen de proposed educational creed waren. Trots het feit dat deze creed punten van sterke overeenkomst bezat met die van de A.R.S.S. was zij nog niet gereformeerd genoeg. Zien wij wat dieper, dan moeten wij toch wel het feit erkennen dat wij typisch gereformeerde scholen bezitten (zoals Bowmanville, zie de constitutie) en die op een meer algemeen christelijke basis, zoals ook de Rev. Louis Tamminga beschreef in het Dec. nummer van de Christian School Herald. Wij vermoeden dat scholen van de eerste soort de creed niet durven aanvaarden, terwijl scholen van het tweede soort de creed wel hadden willen aanvaarden.

Scholen van de eerste categorie prefereren teachers welke aan Calvin, Dordt of Trinity gestudeerd hebben, terwijl er ook scholen zijn die geen duidelijke preferentie hebben zolang de sollicitant maar een diploma heeft.

Het is niet onwaarschijnlijk dat binnen de Alliance deze groepen zich in 1965 verder zullen aftekenen. Immers, de gevolgtrekking uit dit alles is geconcentreerd in de opvatting van het woord overtuiging. In de school waar de special-gereformeerde sfeer, beter gezegd: overtuiging, heerst, speelt het aanvaarden van de belijdenis een grote rol.

Het moet wel opzettelijk geweest zijn dat de samenstellers van de creed ietwat voorzichtig zijn geweest in hun uitspraak betreffende het Verbond. Niet iedere christen aanvaardt het Verbond zoals wij het belijden. Professor Waterink, die overigens meer voor onze teachers gedaan heeft dan prof. Dooyeweerd (A.R.S.S.: dit is een tip), schreef hierover (Theorie der Opvoeding, pagina 62), "... juist het feit, dat ook het Verbond staat in een zondige en verbroken wereld, moet er ons toe brengen, dat wij de kinderen ernstig vermanen en dat wij altijd weer bij het individuele geval aandringen op de noodzakelijkheid,

dat ieder mens persoonlijk geloven moet en persoonlijk bekeerd moet worden." Dit is dus wel duidelijk een taak voor onze onderwijzers. Prof. Waterink zegt verder, "Dan is weliswaar voor degene, die biddt om bekering, de doop het teken en zegel van de beloften Gods en dan mag hij in dat geval zich daarop beroepen, maar wij mogen het niet omkeren; wij mogen niet tegen iemand, die het geloof niet zoekt, zeggen: gij zijt gedoopt, dus is het wel in orde. Juist dat niet zoeken van het geloof bewijst, dat het bij hem niet in orde is."

De doop als pleitgrond is voor de echte gereformeerde een heel belangrijk punt in de opvoeding. Voor hem is de school maar niet alleen een onderwijs-instituut, maar juist, en veel meer, een plaats waar het kind ook opgevoed wordt. En als het dan zo is dat die opvoeding op school zulk een voorname plaats inneemt, dan speelt ook de overtuiging een grote rol. Als dan de overtuiging van de teacher zo belangrijk is, is dat alleen maar omdat het Verbond zo belangrijk is. Dan sluiten wij de cirkel en dan zetten wij er het label: 'gereformeerd' op.

ETALEREN OF OVERTUIGEN?

Een collega rapporteerde aan zijn bestuur dat wij moeten breken met de ouderwetse opvattingen

omtrent de school en onderwijs, dat de gedachte baan moet breken dat op de school het kind zichzelf moet ontwikkelen en dat de taak van de onderwijzer bestaat uit het geven van leiding.

Een dergelijke zienswijze is zeker niet ouderwets. Zij is modern en up-to-date. Maar zij is ook volkomen on-gereformeerd. Zulk een overweging is geboren uit de gedachten van Montessori, Dewey, maar ook die van Herbart. Want binnen het raam van de zelfontwikkeling enerzijds en de leiding-gave anderzijds is er geen plaats voor het overtuigen.

Sommige onderwijzers komen nooit verder dan het etaleren. Zij etaleren de Verbondsgeschiedenis, zij etaleren daaruit allerlei feiten, geven die feiten inhoudswoorden en zetten die aan de kinderen voor: take it, or leave it, but make sure that you get a passing mark. In deze etalage-methode is er aan de linkerzijde een teacher, in het midden het Woord, en aan de rechterzijde het kind. In de overtuigende handeling, evenwel, is er de overtuiging welke het eigendom geworden is van de teacher en welke hij biddende tracht over te dragen op het kind. Dat is veel meer dan leiding geven, het is een worstelen om het kind, met het kind.

BESLUIT

In het jaar 1965 zullen allerlei beslissingen genomen moeten worden met betrekking tot onze veelzijdige christelijke actie. Deze beslissingen moeten, en zullen, gebaseerd worden op de overtuigingen welke wij al of niet zullen laten gelden.

Daarom zal 1965 gekenmerkt moeten worden door zelfonderzoek in de eerste plaats. Wij zullen onszelf moeten afvragen welke onze overtuigingen zijn en wij zullen ze opnieuw aan het Woord van God moeten toetsen. En wanneer wij dan voor onszelf ten volle overtuigd zijn geworden (door de Geest), dan zullen wij ook gereed zijn om met elkander te spreken over die zaken, welke een beslissing wachten. In die geest kunnen wij dan ook resultaten verwachten. Dan verdwijnen de bezwaren rond de A.R.S.S., dan schaat ons hele volk zich achter de C.L.A.C., en dan krijgen wij misschien ook een Educational Creed die alle scholen zal samenbinden.

Voor dat alles vrouwen wij onze handen in 1965.

Wm. R. Rang.

Ik houd van bankieren in een leunstoel

Bankieren per post spaart tijd, vervoer en parkeerproblemen voor de clientele van een chartered bank. Het is een van de vele manieren, waarop Uw plaatselijk bijkantoor modern bankieren zo eenvoudig, zo conveniënt maakt. Vanuit Uw leuningstoel kunt U vrijwel een volledige reeks van bankzaken commanderen. U kunt stortingen verzenden, geld opnemen, geld overdragen... of praktisch elke andere bankzaak regelen, inclusief sommige vormen van leningen. Hiervoor zijn speciale postformulieren beschikbaar. Hieraan zijn geen extra bankkosten verbonden. Thuis of van huls, U kunt op prompte, persoonlijke attentie voor *all* Uw bankzaken rekenen.

DE "CHARTERED BANKS" DIENEN WAAR U WOONT

Met 5.650 bijkantoren, verspreid over geheel Canada, brengen de (chartered) banken alle bankzaken binnen ieders bereik.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

GAAT U NAAR Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegtuig
MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

De Gereformeerde Kerken en de Wereldraad

OP DE TWEESPRONG, door prof. dr. S. Zuidema. Wever, Franeker. f2.95.

De situatie

De situatie van de Gereformeerde kerken in Nederland in haar positie ten aanzien van de Wereldraad van kerken is zo langzamerhand in een kritiek stadium gekomen. Reeds in 1945 uitgenodigd door de toenmalige Urgentie-Raad van de Ned. Herv. Kerk om tezamen met haar over te gaan tot de vorming van een Ned. Oecumenische Raad van Kerken als onderdeel van de Wereldbond van Kerken, antwoordde ze nog geen principiële beslissing te kunnen nemen, maar de zaak in studie te zullen nemen; en sprak daarna uit op de Synode van Zwolle in 1946, niet toe te kunnen treden, omdat de grondslag van de Oecumenische Raad niet 'in haar onverswakte Schriftuurlijke inhoud' gehandhaafd werd. Op volgende synodes waar deze zaak opnieuw aan de orde kwam werd hetzelfde standpunt ingenomen, en de Gereformeerde Oecumenische Synode sloot zich hierbij aan, toen ze uitsprak haar kerken te adviseren zich niet aan te sluiten bij de Wereldraad, omdat: 'a. De Wereldraad van Kerken wezenlijk verschillende uitleggings van zijn grondslag toelaat, en daarmee van de aard van het Christelijk geloof; en b. Deze Raad zich aanbiedt als geloofsgemeenschap, maar dit in de werkelijkheid niet is, daar kerken met fundamenteel uiteenlopende standpunten van de Wereldraad van Kerken deel uitmaken.' (Acta Edinburgh 1953, blz. 23)

In dit standpunt kwam een fundamentele wijziging op de Ned. Ger. Synode van Groningen/Lunteren in 1963/1964.

Op deze synode werd uitgesproken, dat er 'geen doorslaggevende verhindering is voor de Ger. Kerken om zich bij de Wereldraad van kerken aan te sluiten.' Daadwerkelijke aansluiting bleef alleen achterwege, omdat over deze zaak in de kerken 'nog groot verschil van inzicht bestaat.' De door de synode benoemde deputaten kregen tot taak reacties uit de kring der kerken in ontvangst te nemen. En prof. Zuidema verklaart in zijn bovengenoemd boek 'Op de Tweesprong' dat hierin de gewettigde aanleiding ligt voor zijn geschrift. (blz. 9)

Daad van moed

De strijdvaardige schrijver van 'Op de Tweesprong' getuigde opnieuw van zijn onverschrokkenheid door met dit polemisch geschrift voor de dag te komen.

Zeër terecht schrijft hij op blz. 82, dat 'aanhangers en voorstanders van de Wereldraad zeer gevoelig zijn op het punt van de Wereldraad. Wie er kritiek op heeft, heeft kritiek op het onaanstaafbare, op het werk Gods, op het handelen Gods, op God-in-Christus-in-onze-tijd.'

En op blz. 88: 'De tegenstan-

ders, die voor het goed recht en de roeping van de eigen kerk als kerk van Christus in het krijft treden, worden al meer met de rug aangezien, als hinderlijke en ongeletterde lieden gedoodverfd, als mensen, die vanwege hun onkunde tegen de Wereldraad zijn en daarom juist zo lastig kunnen zijn, om straks maar te worden doodgewegen.'

Hij voegt er aan toe: Dit proces begint zich ook in onze Gereformeerde Kerken reeds af te tekenen.' Hij heeft daar schoon gelijk aan. Reeds in 1951 werd in het bekende boek van Bouman-Booy geschreven: 'Wie tracht het zich stellen op de basis van de Wereldraad te verkleinen, vraag zich af of hij niet bezig is de Heilige Geest te lasteren.' (Gereformeerden, waarheen?, blz. 54) En het is mijn persoonlijke ervaring, dat kritiek op de Wereldraad felle reacties wekt. Merkwaardig was, dat in de recensie van Zuidema's boek in Trouw (Dec. 5, 1964) van de hand van ds. van Teylingen, aan de schrijver onkunde werd verweten in deze woorden: 'Hij bestrijdt het synodebesluit, blijkbaar zonder het rapport, dat aanleiding tot dit besluit werd, te kennen.'

Radicale koersverandering

In het eerste hoofdstuk van zijn geschrift spreekt prof. Zuidema van de 'radicale koersverandering van de Ger. Kerken.' Hij wijst erop, dat de Synode sprak van 'het thans ingenomen standpunt', waarin een tegenstelling wordt uitgedrukt tot het standpunt van haar voorgangers. Dat standpunt bestaat in het opvolgen van 'haar oecumenische roeping.' Zuidema wijst op de vaagheid van deze term, die in R.K. kring een totaal andere betekenis heeft dan in Prot. kringen die ook binnen de kring van de Wereldraad op totaal verschillende wijze wordt geïnterpreteerd.

De Ger. Synode sprak uit, dat deze roeping zal kunnen worden opgevolgd, ook al zou de grondslag van een oecumenisch verband 'niet geheel samenvallen met de eigen Gereformeerde belijdenis, indien deze grondslag niet in strijd komt met de H. Schrift en een duidelijk Christologisch karakter draagt.' Zuidema wijst terecht op het negatieve element in dit beroep op de H. Schrift en op het feit, dat er zoveel Christologieën zijn als er kerken zijn en theologen. De grote vraag, van welke aard de christologie is, wordt in de synode-uitspraak niet beantwoord, en Zuidema roept uit: 'Onze toetreding tot de Wereldraad houdt in, dat onze kerken als lid van de Wereldraad naar het oecumenisch beginsel der wederkerigheid elk van deze christologieën mede sanctioneren.' (blz. 86)

Hij wijst voorts op de deelname van de Russisch-Orthodoxe kerken, voor wie het niet zozeer te doen is om de ortho-doxie, maar om ortho-praxie, uitkomend in

een brief van de patriarch van Moskou aan de Raad, waarin hij schrijft dat de bewaring en bevestiging van de wereldvrede het grondvraagstuk van onze tijd is. Hij voegt eraan toe, dat de overwegend antimilitaristisch-pacifistische tendentie in de kringen van de Wereldraad een publiek geheim is. (blz. 47)

Voorts wijst hij er op, dat de Wereldraad onderling verdeeld is in groepen die elkaar bestrijden; vrijzinnig naast orthodox; hoogkerkelijk naast universalisme; naast laagkerkelijk denken; anti-confessionarisme naast binding aan de oude confessies van de kerk.

Het karakter van de Wereldraad

In zijn tweede hoofdstuk wijst Zuidema op het karakter van de Wereldraad. Hij wijst op een uitspraak van Evanston (1954), waarin verklaard werd, dat de kerken haar overgeërfde levensvormen moeten opofferen, waar dit maar mogelijk is, om zich met andere kerken te verenigen, en dat men slag op slag in de literatuur van en over de Wereldraad de gedachte tegenkomt dat elke participerende kerk bereid moet zijn, om eigen dood te sterven, tenelnde met Christus in de ene Wereldkerk (waarvan de Wereldraad het steigerwerk reeds optrekt) weer op te staan. (blz. 84, 86) In zijn kritiek op deze gedachte noemt hij de invloed van het historisch relativisme van onze tijd, hij gewaagt van de antithese, van het feit dat de Ger. Kerken van Christus en van de Heilige Schrift moeten zijn en blijven, en dat we niet in onze schulp moeten kruipen wanneer wij, evenals de Christelijke kerk in haar opkomst, nagewezen en aangeduid worden als 'deze secte, die allerwegen weersproken wordt.' (blz. 91)

De Oecumenische roeping van de Gereformeerde kerken

In een laatste hoofdstuk spreekt prof. Zuidema van de Ger. Kerken en de Oecumenische roeping. Hij wijst op verschillen met Rome en de Wereldraad, en spreekt van de enige regel des geloofs en der kerkleer, te vinden in de H. Schrift. Hij bindt ons dan deze goede woorden op het hart: 'Dit Schriftgeleef en vooral dit Schriftgezag, en de ootmoedige onder-schikking en dienst aan de Schrift in haar gezagvolle openbaring, niet het minst in de prediking van elke zondag in elke samenkomst der Gereformeerde Kerken, dient meer dan eens onder het stof te worden weggehaald. Want het wordt telkens weer van buiten en van binnen bedreigd, gedevalueerd, ontworcht en omgevormd naar de bedenkselen van de mens, de predikant en de gemeenteliden. Er slijbt van lieverlede het een en ander aan. Een schoonmaakbeurt is voortdurend op zijn plaats. En, waar Gods Geest ons verlaat, zijn wij, hoe formeel en uiterlijk correct en rechtzinnig, als kerk van Christus en als openbaring van Zijn Kerk hulpeloos verloren. Vandaar de onmisbaarheid van het gebed om de H. Geest en van de verhooring van dit gebed. Die verhooring geeft de vernieuwing. En die vernieuwde liefde is de liefde

NEXT, PLEASE...

"Next patient," the doctor says . . .
"Next project," the architect plans . . .
"Next class," the teacher thinks . . .
"Next case," the judge says . . .
"Next sermon," the minister muses . . .
You see there is always a next. This is a law of history. We have a task, a duty for the next generation. Perhaps for your son or daughter.

Colleges and Universities stand ready to prepare them for their future vocations . . . However, will they also be ready to meet their task in the light of the Kingdom of God and Christ? For this we need the ARSS. There are more than 300 Reformed Christian students in secular Universities in Canada alone. They need the spiritual guidance in learning that the Association for Reformed Scientific Studies can provide through your support. For 1964 we still need \$1,000. We would like to extend our services and raise our budget for 1965. We urge you to help the ARSS provide Scripturally directed learning by:

• Sending for an application for membership or by becoming an Associate member. And

• By sending a special gift to:

THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES
729 UPPER GAGE AVENUE. HAMILTON, ONTARIO

tot de Schrift en tot de Schrift alleen.' (blz. 117)

Prof. Zuidema noemt dit een indirecte weg tot vervulling van de oecumenische roeping, en ik had graag gezien, dat hij over de directe weg iets meer gezegd had dan in de korte aanduiding die hij laat volgen: 'Er lopen scheidslijnen tussen Christgelovigen, kerkelijke scheidslijnen, die er niet behoorden te zijn,' en 'onze Ge-

reformeerde Kerken zijn helaas zelf momenteel het toneel van een Daaronder vraagt dit geschrift m.i. om een vervolg. Maar ook, zoals het nu voor ons ligt, in de bekende, emotionele, meer dan eens ironische stijl van Zuidema geschreven, is het van grote waarde. Zijn kritiek heeft ds. van Teylingen op zwakke punten in het betoog van de schrijver gewezen, en hier en daar terecht. Maar ik

groeijende verdeeldheid.' (blz. 118) zou hem en de Synode van de Ger. Kerken in Nederland willen vragen: luister toch naar deze stem. Luister naar wat hij werkelijk te zeggen heeft. En vergeet uw geschiedenis niet. Vergeet niet, dat er een afscheiding was, die een zegen was; dat er een verdeeldheid is die beter is dan eenheid.

L. Praamsma.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuls-Zuidema

(3)

Zo overvalt haar nog het vertrek. Ze heeft hem niet zien komen, maar plotseling staat hij er, vlak achter de verhuishuiswagen: de taxi.

Merel... die ochtend toe we hier kwamen... toen we nog jong waren en een beetje dol soms en het leven louter zon...

Kindervoetjes rennen over het hout, gevolgd door zwaardere stappen. "Mamma! Mamma! De taxi!" En Riek staat daar, in haar bijna drie meter wijde bonte schort. Met een wanhopige blik ziet Emi in haar begripende ogen, maar Riek wakker gevoelens die dreigen te overmeesteren niet aan.

"Hebt u uw tasje, mevrouw? En de sleutels? Doet u daar straks meteen alles achter slot, dan hoeft u er later niet naar te zoeken. Hier Louitje, je beer. Hou vast. O, de tas met broodjes, u zou hem haast nog vergeten. Pas op, dat u hem recht op houdt, voor de koffie."

"Hei dames! Opzij! Opzij!"

"Mamma, daar gaat m'n ledikantje!"

In haar volle breedte verspert Riek de doorgang. "Ja, dat dachten jullie, eerst mevrouw toch zeker!" Emi staat al buiten en er is geen om zich heen zien, want de mist is nog dichtter dan eerst. Op het dak van de wagen ligt een laagje wit. De chauffeur staat bij het open portier, Louitje springt op en neer op de achterbank. Ze rijden... Weg is alles. Verhuld in de mist. Emi sluit haar ogen. Zo meteen de singel op... ze gluiert door haar wimpers. Het zal uitkijken zijn bij de brug. Nu de tweede zijstraat in... eerste straat links...

Opeens beseft ze dat de Hugo de Grootstraat haar altijd beklemt. Zodra je er in komt al. Al die eendere huizen, de eendere voordeuren met de twee eendere ramen ernaast, drie ramen daarboven en dan nog ergens in de lucht een dakkapelletje. Al die gesloten gordijnen, waarachter je toch mensen weet. Die lichtbruine verf overal...

Maar ook deze stille straat heeft vandaag de attractie dat de mist er z'n dikke wolkenvachten

in neervliet. Emi glimlacht. Jammer voor de buurt, denkt ze.

De taxi mindert vaart, stopt. "Nee chauffeur, hier is het niet. Hier hangen andere gordijnen."

Maar de man hoort haar niet en het voorportier slaat al achter hem dicht. Emi grijpt haar tasje. Bijna vergeet ze, de grote tas recht op te houden en in haar verwarring vraagt ze als de chauffeur haar al uit de wagen wil helpen: "We hebben toch wel de goede straat?"

"Zeker mevrouw."

Louitje wordt door twee sterke handen op het trottoir gezet. Dezelfde handen nemen haar tas... "Voorzichtig chauffeur, niet schuin houden!"

Dan staat ze zelf voor de deur. Ja, het is nummer 10 en de chauffeur heeft ook gezegd dat het de goede straat is... Maar hoe kunnen hier dan, inplaats van de dichte helderwitte vitrages van tante Guus, nu crème gordijnen hangen met een schulpdrandje en losjes opgenomen in een zijden koord? En voor het vrijgekomen vensterglas een rode cyclame en voor het andere raam een rode azalea? Emi is er van uit haar doen en vergeet haast de chauffeur te betalen. "O, en waar heb ik de sleutel nu?"

Al die tijd heeft Emi het geweten en het duizendmaal van tevoren doorleefd, dat dit het ergste zou zijn: het de eerste keer binnenkomen in het nieuwe huis, alleen, zonder Merel. Steeds heeft ze de gedachten hiernaar verdrongen, maar op het meest onverwachte ogenblik overvielen ze haar, zag ze zichzelf binnengaan, alleen, verlaten. Nu dit moment gekomen is, beleeft ze het niet zo pijnlijk als ze zich had voorgesteld. De bevreemding om de vitrages en de planten verdringt veel.

"Kom Louitje!"

Wat onwennig volgt hij haar, de gang in, waar de lopers, die tante Guus aan Emi heeft overgedaan, zijn opgenomen. Ze gaan de voorkamer in... O, wat staat dat huiselijk! Maar wie in vredesnaam... Zou tante Guus? Nee, dat bestaat niet.

De tas met de koffie voorzichtig recht op houdend, gaat ze naar de ramen. Daar zet ze hem even neer. Met één hand betast ze de vitrage... "Zwitserse," mompelt ze. Achter haar klinkt een piepend geluid. Ze kijkt om en ziet twee open kastdeuren. Schaterend gelach vult het vertrek. Armen worden om haar heen geslagen, Luci's gezicht is tegen haar wang. "Mamma, hoe vindt u de verrassing?"

Té opgewonden en schril klinkt achter haar Anks stem: "Mama, welkom hier!"

"Kinderen!" Emi denkt niet meer aan haar uitbarsting van vanmorgen en trekt ook Ank naar zich toe. "Hoe hebben jullie 't verzonnen?"

Gelijk dat ze 't zegt weet ze het al. Dit is om vader. Om Merel. Ze ziet dat Luci tranen in haar ogen heeft. Dit kind, veertien jaar nog maar, heeft het leed al meegedragen. Ank slikt, en zegt in een snik en een lach: "Dit hebben we samen bedacht. Omdat... vader ook zo iets gedaan zou hebben."

"Lievevader! Ja, we moeten hier nu zonder vader beginnen. Maar... gelukkig dat ik jullie heb." Met een veegt ze haar eigen tranen weg. Haar hand wriemelt wat tussen de bladeren van de cyclame. "En zoveel knoppen erin, daar kunnen we nog maanden plezier van hebben. Van die azalea ook. Maar die gordijnen..."

Ank komt ook bij het raam staan. "Och mama, die hebben we in de uitverkoop gekocht. Een coupon. En zo voordelig!"

"Ja," flapt Luci eruit, "omdat we wisten dat u die dichte witte zo lelijk vindt, en... wij wisten er immers niets van, dat het zo moest blijven van tante Guus! U kunt er nu niets aan doen."

"O jongens, wat zijn jullie slim."

Emi denkt even terug. Ja, zo had tante Guus het bedongen, toen oom Koos er een ogenblik niet bij was. Alles wat ze kon overnemen, moest dan ook blijven zoals het was. Dat recht had ze verbonden aan de schenking, waar Emi dolblij mee was geweest. Ze had het dan ook zo aanvaard, niet wetend dat in hun achterkamer, weggedoken in de club van Merel, Ank het hele gesprek had afgeluisterd. Dat had ze later pas gehoord.

"En komt u eens mee!"

In de achterkamer is de haard, die de vorige dag al was aangemaakt, flink opgestookt. Een paar oude stoelen, die ook zijn achtergebleven, staan er-

omheen en tien minuten later drinken ze er hun eerste kopje koffie.

"Maar jongens, hoe kon dat nu?" ontdekt Emi opeens. "Jij moest toch naar school, Luci, en Ank... het lab!"

"Ja, wat dacht u mam," zegt Ank. "We hebben allebei vrij gevraagd voor de verhuizing. Stel je voor, u zeker alles alleen met Riek."

's Middags komt tante Guus. Het geeft haar een vreemd gevoel, de eigen straat in te gaan en er toch niet meer thuis te horen. Ze kijkt recht langs alle vitrages heen, maar weet precies hoe er overal naar haar wordt gekeken. Thuis, in de spiegel, heeft ze haar eigen beeld goed opgenomen, ze weet dus haarfijn wat ze zien en dat geeft haar voldoening. Haar rug wordt nog iets rechter, er komt een lachje om haar mond. Ze hoort de stemmen in de kamers: "O, daar gaat mevrouw Van Dam. Toch mooi van haar, dat ze zo alles voor haar nicht heeft achtergelaten. Kon die er even fijn instappen!"

Maar de lach om haar mond vertrekt tot een smalle streep van schrik, als ze de metamorfose van haar eigen huis ontdekt. Wat? Wat heeft Emi nu in haar hoofd gehaald?

Met driftige stapjes steekt ze de straat over. Haar gehandschoende vinger drukt het knopje van de bel in. Strak blijft ze naar de ramen kijken. Toch raar, zo op de stoep te staan van je eigen huis, waar je al die jaren hebt gewoond.

Meteen voelt ze weer de ogen in haar rug. Luci doet open. "Ha, die tante Guus!" "Zo kind, zijn jullie er?" "Ja, komt u maar gauw binnen."

"En waar is moeder?"

"O, boven geloof ik. Of ergens achter. O tante, we zijn de hele dag allemaal "ergens". Maar als je iemand nodig hebt, is er niemand. Gaat u maar gauw naar de kamer, daar is het al lekker warm. Pas op, dat uw mantel niet aan die kisten blijft haken, er zitten zoveel spijkers in. Ja, hier de voorkamer maar in, de rest van de gang is nog maar versperd."

Luci praat een beetje té opgewonden, want natuurlijk heeft tante de gordijnen al gezien. Hoe zou ze het hebben opgenomen?

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	\$3.00
Engagement-announcements	\$3.00
Marriage and anniversaries	\$4.00
Notifications of death	\$4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words	\$3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number"	\$0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With joy and gratitude we announce the birth of a daughter whom the Lord of Life entrusted to our care

MELINDA JOCELYN
January 4th, 1965.

Rev. and Mrs. Harry Mennega
Heather Christa.
Sydenham St., Dresden, Ont.

Grateful to the Lord, we announce the birth of a daughter

LORRAINE ELEANOR
Mr. and Mrs. Tony Vanderstelt
Arthur
Jennifer
Wendy.

January 9th, 1965.
157 Grand St., Brantford, Ont.

Na een ernstig verkeersongeval op weg naar het Huis des Heeren, nam God tot Zich in Zijn Hemelse Heerlijkheid, onze zeer geliefde Man, Vader en Grootvader,

GERRIT VANDERWEL
op de leeftijd van 76 jaar.
Echtgenoot van Helena Boersma.

"In het Huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben: Ik ga heen om u een plaats te bereiden; En zoo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook mijn moogt, waar Ik ben. John 14:2, 3.

Holland:
Voorburg:
Stien VanderWel-Stigter

Vleuten:
Thies en Mies VanderWel-Rhebergen

Engeland:
Camberley:
Arthur en Tineke Goodhand-VanderWel

Canada:
London, Ont.:
Mies VanderWel

Oakville, Ont.:
John en Alf VanderWel-Petri

Burnaby, B.C.:
Leo en Nely VanderWel-Alblas

Glencoe, Ont.:
Charles en Etty VanderWel-de Boer

London, Ont.:
Frank en Corry VanderWel-v.d. Broek

Bert en Trudy VanderHoek-VanderWel

U.S.A.:
Munster Ind.:
Simon en Helen De Wit-VanderWel

en 30 kleinkinderen.

Oudejaarsavond 1964.

't Zand, Vleuten, Holland.

Na een langdurig doch zeer geduldig gedragen lijden nam de Heere uit ons midden weg

MRS. THERESA VISSER
2 Cor. 5:1

Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben; een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig, in de hemelen.

Sterke de Heere haar man en kinderen in dit smartelijk verlies.

Namens de Vrouwenvereniging "De lampen brandende"
St. Thomas, Ont.
8 januari, 1965.

Op zondag, 3 januari is in haar Heer en Heiland ont-slapen onze geliefde vrouw, moeder en grootmoeder

ELISABETH KLASINA VAN DIJK-BLEI

op de leeftijd van 60 jaar. Haar laatste getuigenis was: "Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren". Rom. 14:7.

Geliefde echtgenote van Herman van Dijk.

Zwartsluis, 3 januari 1965.

Buitenkwartier 28.

Zwartsluis, Ned.:
H. van Dijk

London, Ont., Can.:
W. C. Post-van Dijk
W. Post

Zwartsluis, Ned.:
G. van Dijk

N. van Dijk-Huisman
Thamesford, Ont., Can.:
A. Klingenberg-van Dijk
J. H. Klingenberg

Zwartsluis, Ned.:
L. van Dijk

A. van Dijk-Breider
a/b "Lely"

A. Nooitgedacht-van Dijk
T. Nooitgedacht

Kampereiland, Ned.:
C. J. van Dijk

H. van Dijk-Post
Zwartsluis, Ned.:
H. van Dijk

S. van Dijk-Veger
E. M. van Dijk
en kleinkinderen.

Het Bestuur van het Women's Fund for Chr. High School Education, district London, geeft met diep leed- wezen kennis van het overlijden van haar secretaresse

MRS. M. HENSEN

Vanaf de oprichting heeft zij steeds het werk voor de Chr. Highschoolbusjes met liefde en grote getrouwheid verricht.

Onze bede is voor hulp en troost voor al haar familie, zowel hier als in Nederland in deze voor hen zeer moeilijke dagen.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Strathroy, Jan. 2, 1965.

Wij hebben verschillende prima **FARMS**

te koop, maar nu er zoveel sneeuw gevallen is, is het moeilijk ze te bezichtigen. Wij raden U daarom aan contact met ons op te nemen, zodra het weer verandert.

JACK BYLSMA
REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

EXPERIENCED GREENHOUSE FOREMAN

Able to take full charge of large greenhouse for growing tomatoes. New 3-bedroom home supplied. Good wages. Hamilton-Burlington area. Write to Box # 1767, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Nette jongeman zoekt **KENNISMAKING**

met aardig net meisje met pos. Chr. beg., 24-34, in S.W. Ontario. Brieven onder nummer 1769, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For Sale:

1964 VOLKSWAGEN DELUXE
Radio, heater. Excellent condition. Must sell. Best offer.

G. VAN BRUGGEN
Brantford, Ont. PL 6-5110

Weduwe, 55 jaar, zoekt een rustige betrekking als

HUISHOUDSTER

bij heer alleen. Chr. Ref. Church. Brieven onder No. 1768, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

CHANCE OF A LIFETIME FOR SALE

Service Station with Showroom and Large Garage

in small town near **BROCKVILLE, ONT.**

Highly suitable for selling small equipment as lawnmowers or hardware, a car dealership or if buyer has money available a Handy Andy or Western Tire store.

Can be bought with or without equipment, tools and merchandise. Very easy terms available.

Write to Box 192, ATHENS or phone 924-2071. After hours 924-2436.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Good productive **100 ACRE FARM**

with very good buildings, about 3 miles south of Lindsay. \$25,000. Found Realty Ltd., 64 Lindsay St. S., Lindsay, Ont. Phone 324-2185.

The John Knox Christian School of Brampton is in need of a

PART-TIME TEACHER

for the senior grade for 1 or 2 days a week. For information please contact the principal, Mr. H. A. Vanderwindt, % John Knox Christian School, McLaughlin Rd. S., Brampton, Ont.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Hier zijn drie belangrijke redenen waarom het in Uw voordeel is om Uw huis te herstellen en op te knappen NU!

1 VAKLIEDEN ZIJN BESCHIKBAAR - NU!

Ofschoon er elke winter meer en meer gebouwd wordt, wordt de buitenbouw gedurende het koude weer vertraagd. Het resultaat is dat aannemers en bekwaame vaklieden uitkijken naar kleinere binnenhuis karweitjes die zij gedurende de zomer niet konden doen. U vindt er baat bij — met vakkundige uitvoering door ervaren vaklieden wanneer het U het beste uitkomt!

2 KORTINGEN EN LEENINGEN ZIJN VERKRIJGBAAR - NU!

Bouwmateriële firma's hebben winteruitverkoop om een drijfveer te scheppen om hun verkoop op peil te houden en het personeel over het gehele jaar aan het werk te houden. Deze speciale kortingen stellen U in staat om tegen de laagst mogelijke prijs vernieuwingen en herstellingen te verrichten. En er is geen betere plaats dan de bank om een lage rente Huisverbeteringslening onder de National Housing Act aan te gaan: tot max. \$4,000.00 met een terugbetaling in max. tien jaar!

3 MATERIALEN ZIJN VERKRIJGBAAR - NU!

Wanneer de bouw stagneert, dan zijn materialen dadelijk verkrijgbaar. Resultaat: irriterende vertragingen in het afmaken van Uw karwei door late afleveringen uitgeschakeld!

Er is geen twijfel mogelijk. De winter is de beste tijd om Uw huis op te knappen (en Uw bedrijf) — vlug, doelmatig, goedkoop!

Voor advies en hulp gelieve U de Arbeidsbeurs op te bellen

Iedereen vindt er baat bij wanneer het winterwerk toeneemt. **DOE HET NU!**

Uitgegeven op gezag van Z. Exc. Hon. Allan J. Maceachan, Minister of Labour, Ottawa.

A MARRIED MAN

as help on dairy farm. Good house available. Close to Chr. Ref. Church and on Chr. Schoolbus Route.

Contact Mr. J. D. Emerson, R.R. 2, Dunnville, Ont. Phone 774-4065.

For Rent:

FOUR ROOM APARTMENT

for young couple. Private entrance and private 3 piece bath. One block from downtown Chr. Ref. Church.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Good productive

100 ACRE FARM

with very good buildings, about 3 miles south of Lindsay. \$25,000. Found Realty Ltd., 64 Lindsay St. S., Lindsay, Ont. Phone 324-2185.

The John Knox Christian School of Brampton is in need of a

PART-TIME TEACHER

for the senior grade for 1 or 2 days a week. For information please contact the principal, Mr. H. A. Vanderwindt, % John Knox Christian School, McLaughlin Rd. S., Brampton, Ont.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

Call: Mr. Peter Hamstra, 281 Queen St., Hamilton, Ont. Phone 529-8928.

INGEZONDEN

HEEL VEEL DANK!

Aan het einde van een weer ontvingen we \$3462.16 en voor ons wetenschappelijk instituut, waarvoor we een speciale rekening hebben geopend, \$520.— Een totaal bedrag dus van \$3982.16.

We hadden gevraagd om \$5000.— Al ontbreekt er een \$1000.—, we zijn toch heel dankbaar dat ons volk zo duidelijk heeft geantwoord op ons noodgeschrei.

U zult wel gezien hebben dat er in de laatste advertentie een fout is ingeslopen. Voor 1965 hebben we natuurlijk heel wat meer nodig dan \$5000.—

Mag ik vragen aan alle leden en begunstigers van onze vereniging hun bijdragen zo spoedig mogelijk in te zenden, opdat de ARSS verder kan werken zonder te veel door financiële zorgen gedrukt te worden.

U kunt zeer binnenkort zeer belangrijke mededelingen van de ARSS verwachten.

Bidst voor "the lamp of learning" in Canada. En laten we niet vergeten de Here te danken die ver boven de maat van ons bidden en denken uitkomst gegeven heeft.

En nu het totale bedrag? O.K.! Voor de Association als zodanig

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

R. Kooistra

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen
to Renfrew, Ont., J. C. Derksen
te Guelph, Ont.

ELDERS CONFERENCES CHR. REF. CHURCHES CLASSIS TORONTO

The board of the elders conference of the classis Toronto has organized instruction evenings, which will be held D.V. on Thursday Jan. 21 in the Chr. Reformed Church of Barrie and on Monday, Jan. 25 in the Chr. Ref. Church of Toronto 11 (Weston).

Both meetings will start at 8 o'clock.

Rev. Geuzebroek of Scarborough will speak on the subject: "DE PASTORALE ZORG VOOR ZIEKEN EN GEZONDEN."

Both elders and deacons are expected to attend.

NIJEUW ADRES REV. F. GUILLAUME

Rev. F. Guillaume, voorheen predikant bij de Rehoboth Chr. Ref. Church, Toronto, en thans bij de Third Chr. Ref. Church of Edmonton, Alta., verzocht ons mede te delen, dat zijn nieuwe adres thans luidt: 9508 - 75 St., Edmonton, Alta.

FREE CHR. REF. CHURCH TE LONDON, ONT.

Het was voor de gemeente een dankbare gebeurtenis dat op woensdag 6 januari j.l. het vernieuwde kerkgebouw officieel in gebruik mocht worden genomen.

In de bijzondere dienst bepaalde de consulent, Rev. G. Bilkes van St. Thomas de aanwezigen bij Openbaring 21:22: "En ik zag geen tempel in deselve, want de Here God is haar tempel en het Lam".

Na deze dienst vond de overdracht plaats door de bouwcommissie, bij monde van haar voorzitter, br. H. VanZanden aan de kerkeraad. Felicitaties werden aangeboden door de verschillende afgevaardigden van de kerkeraden van: Mitchell, Chatham, Toronto en St. Thomas, namens de classis South and East door Rev. C. Noordgraaf van Toronto, namens de Chr. Ref. Church, London door Rev. G. Bouma en namens de Can. Reformed Church door Rev. A. B. Roukema.

Na afloop was er nog een gezellig samenzijn, waarbij consumpties werden aangeboden. Teruggezien mag worden op een mooie avond, waarin op de voorgrond stond de dankbaarheid aan de Here, die Zijn zegen gaf.

CHRISTELIJKE PERS KOSTBAAR GOED

"Ik zou zo graag zien, dat de Kerken óók eens iets zouden willen zeggen over de waarde van onze christelijke pers. Wij kunnen het op bepaalde punten wel eens niet met haar eens zijn. Maar dan zijn wij niet klaar met kritiek op die christelijke pers. Want het is niet te aanvaarden als de neutrale pers haar plaats in onze gezinnen inneemt. Wij moeten onze christelijke pers schragen. Als wij deze pers kwijtraken, dan zal er met recht worden gejammerd."

Aldus de voorzitter van de a.r. fractie in de Tweede Kamer, de heer J. Smallegange, die te Rotterdam sprak voor de Centrale Anti-revolutionaire kiesvereniging Rotterdam.

Uit: Nieuwe Haagse Courant.

News from Calgary

Saturday, November 21, 1964 was an important day for Calgary. Even the weather rejoiced by erasing all clouds from the sky. Happy chatter marked the 149 adults present, and fierce pride was displayed by all children. There was reason for celebration, for today the cornerstone would be laid for the Christian School building (30 Ave. and 49 Street, S.W.), which will house the 80 school children who have been educated in the rooms of Bowness-Montgomery Christian Reformed Church and the town hall of Montgomery (a town recently annexed to Calgary) since September, 1963.

At three o'clock, Mr. Henry Kaiser, president of the Board of the Calgary Society for Christian Education, welcomed us all. He thanked Klaas DeBoer for collecting 1058 pennies on his paper route for the Christian school! Mr. T. Bosgra's trumpet sounded far into the neighbourhood as he accompanied the singing of "Creator's Spirit, by whose aid, The world's foundations first were laid."

Three representatives spoke about the relation of their sphere of life to Christian education. Mr. L. J. Bouwsema from the home, Mr. E. Baker from the school, and Rev. L. T. Schalkwijk from the church. All told us that religion cannot be separated from any of these spheres (the children were proud again, to see their principal, Mr. Baker, give a speech!).

Mr. Bouwsema presented Mr. Kaiser with the constitution of the Society, and to the response of the applause, Mr. Kaiser placed this in the wall, where it will be a reminder that the school is not built for the parents, the school is not built for the children, but the school is built to the honor and glory of God.

Many well-known people were present in the crowd who congratulated the Society for building a Christian school, both in building

with principles and building with brick. Mr. Don Fleming, M.L.A. of Calgary South, said among other things, that he would do some cabinet work for the school. This was much appreciated of course! Mr. Van Tighem, superintendent of the Calgary Separate School Board; Mr. W. DeBoer, representing the Edmonton Society for Christian Education; and Mr. J. Nieboer, principal of the Lethbridge Christian School, all wished God's blessing on the school. Although Rev. Bob Simpson, M.L.A. of Calgary North, did not promise any cabinet work, he will try to help our cause whenever possible in the government to free us from the heavy financial burden of paying taxes for the public school and school fees for this school.

But the real speech came when Mr. Kaiser told us what his school has really involved: 10 years of struggle, 10 years of sacrifice, 10 years of financial crises. Yet through all this, we strive to eradicate "Sunday Christians" and instead, to build men and women who have a responsibility and love to God and man, have a firm foundation to withstand the storms of life, and serve God in everything they do. On these goals, Mr. Kaiser could lay the cornerstone. He called on Mr. O. Wagenaar, chairman of the building committee for help, and together they put in the cement, and lifted the heavy cornerstone to its position where it will remain for many years:

that they may know Christ
King of Creation
Cornerstone of our faith
21 XI-1964

Overheard at this moment:
"There will be joy in heaven when this is done." Therefore everyone sang along in their hearts, when the 80 Christian school children, directed by principal E. Baker, sang:

"How firm a foundation is laid
by His excellent Word,"
and
'This is my Father's World.'

Everyone also joined in his heart with Rev. Schemper's prayer of dedication, offered to God under the open sky. Rev. C. Schemper is pastor of the First Chr. Reformed Church in Calgary. To mark the end of the program, we all accompanied the trumpet again to sing, "Hallelujah! Praise ye God!"

Among the audience who left, were members of the National Union of Christian Schools (district 11), public school board mem-

bers, ministers from various denominations, Mr. H. Roessingh, vice consul of the Netherlands for Calgary, various teachers from other Christian schools, and Mr. H. Verhoeff, organizer of the program.

Thursday, November 26, Rev. H. A. Venema of the West-End Christian Reformed Church of Edmonton will conclude the begin-

ning of our Christian School by speaking on, "The need for Christian parents to support Christian Schools." This will be at 8 o'clock in the First Christian Reformed Church.

Yea, the program was a wonderful sign of the future and we will keep singing "Praise ye God!"

Annemiek Van Brummelen

De Minister van Nationale Defensie onthult de "New Look" voor Canada's Reservestrijdkrachten

OTTAWA... "Gestroomlijnd", "Uitdunnen", Beste Dollar Waarde" — Deze zijn sommige van de woorden die onlangs door Canada's dynamische 40-jarige Minister van Nationale Defensie, Paul Hellyer, werden gebezigd, toen hij de "new look" voor Canada's Reserve Strijdkrachten beschreef. Mr. Hellyer, opnieuw een andere pagina in zijn boek over modernisatie van de strijdkrachten in Canada onthult, verscheen verleden week voor de Speciale Parlementaire Commissie voor Defensie in Ottawa met zijn reorganisatieplannen voor de Reserve Strijdkrachten in Land-, Zee- en Luchtmacht.

Zoals aanvankelijk in het Regeringsrapport over Defensie, dat in maart 1964 werd gepubliceerd, werd uiteengezet zal de voornaamste rol van de militie zijn om het beroepsleger te steunen. De tweede rol zal zijn om in trainingstrijdkrachten te voorzien in tijd van nood om veldtroepen aan te vullen. De derde taak uitgestippeld in het regeringsrapport is interne veiligheid, waarbij van de militie in tijd van nood wordt verwacht om geoffende officieren en manschappen beschikbaar te hebben om strategische punten te bewaken, interneringskampen en soortgelijke diensten. De vierde en laatste taak zal het nakomen zijn van de verantwoordelijkheden van het leger met betrekking tot Nationale Overleving. Om in lijn te blijven met Mr. Hellyer's doel om raad om de algemene onkosten te verlagen teneinde uitgespaarde gelden naar meer productieve kanalen over te hevelen werd verleden jaar december een Commissie voor de reorganisatie van de Canadese Leger Militie ingesteld onder Brigadier E. R. Suttie en hun werd de taak opgedragen om de beste wijze aan te bevelen om in de behoeften van de militie te voorzien zoals dat in het Regeringsrapport is vastgelegd. Deze Commissie, die in februari voor het eerst samenkwam, voltuigde in juni haar werk

en haar bevindingen werden ter overweging aan de Minister gerapporteerd.

Dit rapport werd nauwkeurig bestudeerd en de meeste van de recommandaties zullen onmiddellijk van kracht worden. Als commentaar op Brigadier Suttie's Commissie zei Mr. Hellyer het volgende: "Zij hebben een kenmerkende en waardevolle bijdrage geleverd tot het nieuwe defensie-begrip en zij verdienen de hoogste lof voor hun prestatie."

In Mr. Hellyer's nieuwe ingekrompen militie zal het accent op jeugd zijn en het personeel dient ijverig, energiek en lichamelijk gezond te zijn teneinde een doelmatige bijdrage te leveren.

De behoefte aan uitrusting voor de militie werd langdurig en grondig onderzocht en het resultaat zal verbeterde trainingsuitrusting zijn. Wat dit zal betekenen is dat de Militie Afdelingen in de toekomst in een betere positie zullen zijn om voor de hun toegewezen rol te trainen.

De oefeningsdoelstellingen eveneens voor de gemoderniseerde militie gewijzigd en het streven is om een volledig officieren- en onderofficierenkorps in werking te hebben en de training van dienstplichtig personeel gedurende een tweejarige oefeningscursus te bereiken.

Eveneens werd door Mr. Hellyer aangehaald om een ruimer gebruik te maken van het beroeps personeel om de training in de militie te leiden toen hij aankondigde "Het is de bedoeling om elke Militieafdeling uit te rusten met een of twee beroeps Landmachtonderofficieren voor doorlopende bezetting en instructiekaders van geoffende Officier- en Adj. Onderofficier-instructeurs te vormen, gebaseerd op beroepsafdelingen, depots en scholen wier taak het zou zijn om training te organiseren en cursussen te leiden op een gebiedsbasis."

De besparingen in feitelijke dol-

DIT IS CHINA

lars die uit de reorganisatie van de Militie zullen voortkomen zullen omstreeks 8 tot 9 miljoen bedragen, die, tesamen met de besparing van de Marine Reserve reorganisatie en de RCAF Reserve een totaal van 17 miljoen zullen uitmaken welke voor andere defensie-behoefte zullen vrijkomen.

Tot besluit van zijn uiteenzetting aan de Commissie verklaarde Mr. Hellyer: "Het doel van de reorganisatie is tweeledig; ten eerste, om organisatorische aanpassingen verenigbaar met de toegewezen rollen van de Militie te maken en een realistische waardering van zijn bekwaamheden; en ten tweede om zodoende grotere waarde voor iedere bestede dollar te verkrijgen."

(Ingezonden)

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

JANUARY SALE!

Large Selection
CHOIR MUSIC
in stock (at half price).
Postage extra.
Sample copies will be sent upon request.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main St. W. Phone JA 8-1932
HAMILTON, ONTARIO

DUXBURY TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4286
Agent Canadian National Railway

Buying or Selling Real Estate?

CALL

JOHN VANDERVINNE

241-9171

Member Toronto Real Estate Board

Repr. GEORGE GETHING
REAL ESTATE,
REXDALE, ONTARIO

THE GOD OF ISAIAH AND OUR GOD, FOR CHRIST'S SAKE

by Dr. Calvin Seerveld

Meditation given at the
Trinity Christian College
all student retreat held at
Lake Geneva, Wisconsin,
September, 1964.

Write for your free copy of
this 16-page booklet.

Trinity Christian
College

6600 W. 123rd Street,
Palos Heights, Illinois 60463

INEXPENSIVE AND GOOD READING only 85¢

Geschiedenis van de Kerk — Prof. Nauta e.a.
8 volumes printed.
Profetische Verzekeringen — J. Overduin (zegeningen van Jacob) \$1.50
Openbaring van Johannes — A. Ringnald.
Encyclopedie van de Bijbel — Kok, A.B. W. M.
Heden zo Gij Zijn stem hoort — Dr. K. Dyk e.a. (bijbels dagboek).
Gids voor het Nieuwe Testament — H. Mulder.
Het Romeinse Imperium en het Nieuwe Testament — G. J. D. Aalders.
Het Calvinisme — Abr. Kuiper.
Johannes Calvijn — R. Schippers.
De Koran, zijn ontstaan en zijn inhoud — D. S. Attema.
Verleidende Geesten — A. B. W. M. Kok.
Gesprekken over het Geloof — J. M. Van Minnen.
Zo gezien, zo gezegd — J. L. Wielinga.
Op de tweesporen — (De Gereformeerde kerken en de Wereldraad van kerken) Dr. S. U. Zuidema.
Rome en Reformatie — Besselaar/Spoelstra.
Reis naar Rome — G. Puchinger.

De dichter bidt — Enzinck.
De humor van de Bijbel — O. Jager.
Op de man af — O. Jager.
De Christinnereis — Bunyan.
Ik weet Uw verdrukking — T. Knecht.
40 jaar Evangeliste — K. Hendrika.
Christus in de Kunst — Koning/Smilde.
Brieven uit de hel — C. S. Lewis.
De grote scheiding — C. S. Lewis.
Eerlijk voor God — Robinson.
Een hut om in te schuilen — Blankensteyn/Overbosch. .... \$1.95.
Kerk van nu en morgen — Colijn — G. Puchinger.
Kleine partij in de grote wereld — Bruin Slot.
Kaart van Politiek Nederland — Leigh.
Levensroman van Johannes Post — A. De Vries.
De illegale werker — A. De Vries.
Moeilijke kinderen — Prof. Gunnung e.a.
Spionage in de 2de wereldoorlog — J. Vandensteen.
Sinne en Minnebeelden — Jacob Cats.
Bilderdyk — De Jong.

Speelman's Bookhouse

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT. — 741-6563

ER STAAN NU 3 ZETMACHINES opgesteld in onze drukkerij

DIT BETEKENT:

- ① dat wij 50% meer zetwerk kunnen produceren dan voorheen ...
- ② dat wij Uw grotere opdrachten sneller kunnen afleveren ...
- ③ dat meer lettermateriaal voor U ter beschikking staat ...

GUARDIAN

PUBLISHING COMPANY LIMITED

— méér dan ooit tot Uw dienst voor de verzorging — in de Engelse of Nederlandse taal — van Uw tijdschriften, boeken, jaarboekjes, brochures, propagandafolders, reclamebladen en alle ander drukwerk dat niet elke drukker een-twee-drie kan vervaardigen.

Overleg met ons over zetwijze,
formaat, papier, illustraties, enz.

P.O. Box 312, Station B., Hamilton — Corner Gage and Main St. East
Telefoon 547-1488 en 547-1489

Hi Neighbours!

By the time this letter reaches you, you will have become accustomed to writing 1965 and perhaps the rush of the holiday season so far behind that it seems long ago. At the time of writing, however, it is not too far in the past, and the strains of Peace on Earth are still echoing in the mind. Is there ever a time when we sing and listen to the theme "Peace" and, in contrast, is there less peace of mind, peace and quiet and less peace on national and international level than during this holiday season? Sermons are based on it, our queen speaks of it to her "family" of the Commonwealth as well as other world leaders. I remember a message from outer space once. President Eisenhower made a tape recording which was taken into space by a relay satellite, and sent back to the citizens of the world while it whirled around in space above us. It spoke of peace among all nations and freedom for every man. And how we lack freedom.

I do not mean this in a physical sense, but our remembering of special holidays and holy days also finds us so much in the grip of tradition. How would the day be celebrated by many if there were no gifts nor a Christmas tree. And to many New Year's Day means a contest who can transfer the most from a bottle to his stomach. Would many people celebrate Easter without Easter eggs? And many Psalm Sundays to a Roman Catholic child would be strange if palm leaves were not handed out. Remembrance Day brings a wreath to mind, and Victoria Day brings out the Fireworks.

Symbols all of them, but we are in danger of being more concerned with the symbol than with the true meaning of the Day. I recall that last November, prior to Armistice Day, there was a great deal of discussion among the citizens of our country regarding the proper observance of the day. Rather than keep it as a school holiday many believed that the purpose would be better met if the children were to remain in school where special programs would be prepared in which emphasis would be laid on the meaning of the day, the sacrifices made by many of their fathers and relatives as well as many other citizens. This generation knows nothing about war and we hope they never will, but the feeling was expressed that children of today should learn to appreciate that the freedom we enjoy was not so easily kept. It cost many lives to preserve it. The thought has a lot of merit.

As we begin the New Year many of us have a vague feeling of uneasiness about the future. As we have seen in the last few years something can happen so suddenly and an insignificant occurrence can cause an upheaval in many countries as well as in their own. As we listened and read about the events of the past year we realized how close we are to each other in time, although countries may be thousands of miles apart.

When the happenings of the past are paraded before our view we are reminded of the sinfulness of man again and again, and in our own private lives too, we recall events of yesterday and we are ashamed and grieved at the mistakes we have made. But God

in His mercy has given us a new beginning. Our mistakes can be a guide to the present and we can be profited by them and use them as stepping stones. We need to look ahead to the future with hope. God has given mankind a marvelous ability to step out of the ruins he has made or the disaster that has befallen him and he is able to rebuild on these ruins with hope.

In history this has been clearly shown many times. We were reminded recently of Princess Wilhelmina's statement of hope as she was forced to leave her native land: **Holland will rise again!** And it did. The citizens were inspired by her hope and confidence. In the Philippines General MacArthur was forced to leave, but he promised the people there: **I will return! and he did.**

People have experienced national disasters such as floods, great fires, or hurricanes. They have rebuilt their homes and improved their cities in many cases. New Westminster, British Columbia had a terrible fire in 1898, which destroyed the entire business district. The city became an area of devastation and stark, charred ruins. It was one of the great calamities of local history, but within a week burnt out businesses

were operating in temporary quarters.

In the Crow's Nest Pass in Alberta there are two historic highway signs which commemorate the disaster of Frank Slide. It reads: "Disaster struck the town of Frank at 4.10 a.m., April 29th, 1903 when a gigantic wedge of limestone, 2100 feet high, 3000 feet wide, and 500 feet thick, crashed down from Turtle Mountain. Ninety million tons of rock swept over a mile of valley, destroying part of the town, taking 70 lives, and burying an entire mine plant and railway in approximately 100 seconds. The old town was located at the western edge of the slide where many cellars still are visible." But the people of Frank who remained did not lose courage, for they built beside the ruins and the modern town of Bellevue is a token of man's stubborn and inborn will to begin again.

There is a region in the United States covering 100 countries in Texas, New Mexico, Oklahoma, Kansas and Colorado, known as the Dust Bowl. The farmers who settled there experienced terrible droughts, which resulted in dust-storms. Dust swept over the area

in big black clouds. Some farmers and their families tried to hold out against the conditions in the Dust Bowl, and since 1933 much has been done to help those who remained. The stubborn spirit of the settlers was captured in a poem by Woody Guthrie in his "Dust Bowl Ballads":

That old dry spell
Killed my crops, boys,
But it can't kill me Lord,
It can't kill me.

Many more instances of unbroken courage could be given. Hope springs forever in the human breast, is a well-known saying and may we thank God for it. If we look toward the future with the comfort of Psalm 121 we need not fear for from God cometh our help in any situation.

Greetings from
YOUR NEIGHBOUR.

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

REISBUREAU
Bel of schrijf
In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169

REISBUREAU
Bel of schrijf
In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

YOURS FREE

TWO SOUPBOWLS WITH SAUCERS
FOR ONLY 36 PREMIUM STAMPS

California

soups are the finest, try them all!

36 premium stamps for 2 attractive hand-painted soupbowls with saucers FREE OF CHARGE

THESE ARE YOUR PREMIUM STAMPS

CUT THEM OUT FROM

EVERY PACKAGE OF CALIFORNIA SOUP

YOURS FREE on

California

VEGETABLE SOUP
CHICKEN SOUP
NOODLE SOUP

Send Folder with 36 Premium Stamps to: CALIFORNIA SOUP REG'D. BOX 190, GRIMSBY, ONT.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retour, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222
Na kantooruren bel Jan Faber's avonds thuis op NE 7-5119.

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

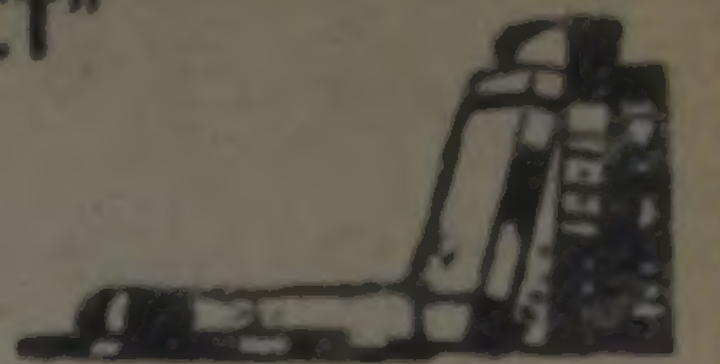
139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

ABONNEMENTSFORMULIER	
Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact	
Naam	ADRES VERANDERING
Post-adres	NIEUW ADRES:
Aangebracht door:	
Naam	Naam .....
Post-adres	Post-adres .....
Aanbrengpremie:	
Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 812, Station B, Hamilton, Ont.	
OUDE ADRES:	

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U hoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van \$5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

- DE ILLEGALE WERKER**, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.
- ENCYCLOPEDIA VAN DE BIJBEL**, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.
- DE LEVENSRÖMAN VAN JOHANNES POST**, door Anne de Vries.
Een recensie volgens het dagblad Trouw: "Een voortreffelijk boek. Een boek dat wij nodig hebben."
- JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK**, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.
- HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT** (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.
- DE CHRISTENREIS**, door John Bunyan.
DE CHRISTINERIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.
- DE BRUG**, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.
- ROME EN DE REFORMATIE**
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerbijg gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."
- LUTHER — Zijn weg en werk**, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdende reformator.
- OP DE MAN AF** (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Dr. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.
- VERLEIDENDE GEESTEN**, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalingen van verschillende seculiere richtingen.
- BRIEVEN UIT DE HEL**, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsen, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.
- DE NIEUWE WINKEL**, door Toussaint Bokma.
Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.
- DE GROTE SCHEIDING**, door C. S. Lewis.
"Een er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje net bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit."
- REIS NAAR VENUS**, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.
- HET DUIVELSEILAND**.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Fearn.
- DE SLAANDE HAND**, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.
- SLOEBERKE SLOB**, door W. Laatsman.
Veel houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

- MARTYR OF THE CATACOMBS**
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.
- CONFLICT WITH DARKNESS**
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.
- AND TO THE ESKIMOS**
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.
- AMAZON MOON**
Rosemary Coningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.
- WHEN THE BAMBOO SINGS**
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.
- JOHN THE BAPTIST**
Dr. F. B. Meyer. A clash between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
- MARTIN LUTHER THE MAN**
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background of his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

- A PREY TO SATAN**
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.
- IN THE MIRROR**
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1967. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier A.o. 1860.

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Adapted from an Article by Prof. Dr. J. Waterink

PARKING YOUR CHILDREN

It may be a strong expression to "park your children", but through the years it has found a place in society. It means, that a place is found for children, when the parents are out.

The question we are dealing with seems very simple. Of course, it has all been arranged, one or more of the children are going to stay with aunt Lisa, two are going to grandmother, and one boy is going to uncle Charlie, who lives in the city. All these people love children. Grandmother's children are all grown up already. Aunt Lisa lives by herself, and uncle Charlie and aunt Cora have no children of their own, so what more could you want?

I would not bother to write about "parking children", if I had not seen the serious mistakes which were made, sometimes over against those who are having the children, and sometimes over against the children themselves.

Besides that, many parents, and especially mothers, quite often say to a good friend after their three weeks vacation, "although I was convinced that the children were in good hands, I really did not have a moment's peace."

Viewing the problem of "parking the kids", it seems that the question is always: "Where are we going to bring them?"

That is actually starting wrongly. The first question should be: "Are our children suitable to be brought somewhere, — and is it possible that we separate them, and how will the kids feel about going someplace else?"

Here also, the interest of the child should come first. When I say: how do the kids feel about it? Then I mean: do the children have likes or dislikes about going to a certain aunt or uncle?

Ann always loved to go to Uncle Charlie and Aunt Cora. Aunt and uncle had no children of their own, and always looked forward to having Ann for a few days.

When Ann was about 9 years of age, and the time of the vacations rolled around, her parents were again looking for places to park their kids. "... And of course, Ann is going to Uncle Charlie and Aunt Cora's again this year." Ann didn't say much, but the following morning at the breakfast table she said: "Mother, I would rather not go to Uncle Charlie's and Aunt Cora's again this year."

Mother was almost speechless. "But child, you always used to love to go there."

"Yes," said Ann, "but I would rather not go now."

Mother took the attitude of: that will be forgotten in a day or so, and said: "O.K. we'll see about it."

A few days later Ann again said: "I'm not going to stay with Uncle Charlie and Aunt Cora."

Father said: "Let's not have anymore of that nonsense, you couldn't find a better place."

Ann didn't say another thing. But on the morning that her aunt and uncle came to get her, Ann was nowhere to be found. Her parents were ready to hit the

often than fathers and mothers suspect.

But the point at stake is, that the child was forced to stay at a place to which she had protested, and had been afraid of long before she went. This created fears within her for which her parents had no understanding.

For such reasons it is necessary that parents take into account the question how the children themselves feel about being parked somewhere.

It is not enough that parents reason logically, that their solution of this case was the one and

a week or two. The very fact that the responsibility rests on them, and that they have nothing for the children to play with, quite often results in a near state of breakdown after the children have left.

It is clear that in theory these things can be nicely set up, but in practice it's a different story.

To me the question, what should be done with the children during the holidays, is a question of principle. The school vacations are for the children, and can also for the relationship between parents and children be of utmost significance. But all parents, who are ruled by the question how they can most pleasantly spend their vacations, forget that they are parents, and that they carry the responsibility for their children, especially during the holidays. Although they delegate part of their responsibilities to the school during the schoolyear, during the holidays they are wholly responsible, every hour of the day.

Because of greater prosperity, there are more opportunities to enjoy vacations and the temptation to place the children in the background is greater also.

I, therefore thought it necessary to point this out, because I see the task of parents as a calling.

And that means carrying a responsibility over against God.

This then implies that plans should be made, which can carry such responsibility.

ceiling, because they had a train to catch at four. Finally they found her in the closet of a bedroom. After the necessary good-byes had been said, a disappointed Uncle Charlie and Aunt Cora took her along.

A week or so later Aunt Cora wrote to Ann's mother: "It's funny, but Ann doesn't seem to want to play outside." She will go for a walk with us, but we can't get her to go anywhere by herself."

Four days before she was due to go home everything changed. She played outside again, and seemed to have more fun. More like the Ann who used to visit. And when Uncle Charlie and Aunt Cora drove her home, she said confidently: "Do you know why I didn't want to play outside at first? Because Johnny from next door wanted to play bad things with me last year, but last week he went away on holidays."

Some mothers might say that that sort of things doesn't occur very often. And fortunately, it doesn't. Although it happens more

only their starting point definitely was no good.

A six-year-old girl is placed with an aunt and uncle. Their own children are grown up, and uncle is a good deal away from home. There are not many toys in the house; and the children in the neighbourhood are away on holidays. Oh, certainly, the child is spoiled. She gets too many candies, and can have anything she desires, she may stay in bed as long as she wants (although they can't understand why she's up and around at six-thirty). They realize the child is somewhat bored, but then they are not used to it either.

About a week later when aunt and uncle wish to go out, they are stuck with the child. Aunt thinks she is old enough to be alone for a little while, and decides to tell her they're leaving. That night of all nights the child can't sleep. (Actually, not so surprising, the child unconsciously experiences the tensions of her aunt and uncle.) About eight-thirty aunt goes upstairs and says: "Listen honey, we are going away for a little while, but we will be back very soon." And when they come back at approximately eleven, they find her in front of the door crying, because she said "there was an animal in the house."

Aunt and uncle realized their mistake, and said that this would never happen again.

They had forgotten that the little girl was in completely strange surroundings; and being used to a large family, was never left home alone at night.

Now let's talk for a moment about the care of grandparents. It is usually perfect. But have you ever thought what it is for a 70-year-old grandmother, when suddenly she has a four and seven-year-old in the house?

Regardless of the many times she warns the children not to play on the busy street, she must constantly watch them, and when she finds that they have crossed the street to play with some children, she doesn't have a moment's rest.

And oftentimes young couples, who have no children, get one or two children parked with them for

Where is Happiness?

Not in money—

Jay Gould, the American millionaire, had an enormous fortune. When dying, he said, "I suppose I am the most miserable man on earth."

Not in pleasure—

Lord Byron lived a life of pleasure and ease. He wrote: "The worm, the canker and grief are mine alone."

Not in military glory—

Alexander the Great conquered the known world in his day. Then he wept, "There are no more worlds to conquer."

Not in political power—

William Tweed became the brilliant boss of Tammany Hall and ruled New York City. He said: "My life has been a failure in everything."

Not in unbelief—

Voltaire was an infidel of the most pronounced type. He wrote: "I wish I had never been born."

Not in position and fame—

Lord Beaconsfield enjoyed more than his share of both. He wrote: "Youth is a mistake; manhood a struggle; old age a regret."

The answer is simple: In Christ alone. HE said: "Your heart shall rejoice, and your joy no man taketh away from you."

"Whoso trusteth in the Lord, happy is he" (Proverbs 16:20).

In Christ is Peace: "My Peace I give unto you" (John 14:27).

In Christ is Comfort: "Let not your heart be troubled" (John 14:27).

In Christ is Fellowship: "I will never leave thee" (Hebrews 13:5).

In Christ is Life: "He that believeth on the Son hath everlasting life" (John 3:36).

—Selected

THE WORLD AROUND US

DEMOCRACY PUT TO THE TEST

BY JOHN VRIESINGA

In the last week of the old year Nigeria went to the polls for its first general election in its four years of independence. Nigeria is not only the largest of Africa's 35 new nations, with its 55 million people and its birthrate of roughly a million per month, it is also the only African country to adopt a democratic form of government. So the first general election was a great event in the life of the new nation in more ways than one.

Actually Nigeria is a federation of nearly autonomous regions which are chiefly defined as the Northern, the Eastern and the Western region. The Northern and Eastern regions received some extent of independence in 1967, but the West did not accept independence until 1960. Then in 1960, the three joined in a federation forming the new Nigeria.

Of the three regions the North is the most populous and for that reason politically the strongest. Its political interests are bundled together and represented by a political party called the Nigerian National Alliance. Also, the North is largely Moslem and strongly Arab oriented. The Northern Hausa is regarded, especially by the Southerners, as backward and unprogressive.

On the other hand, the Eastern region (which includes the so-called Christianized South) is represented by the United Progressive Grand Alliance, a body representing its own various political interests.

Being numerically the weakest, the Grand Alliance knew it would not be able to gain a balance of power, even before the campaign. Tempers flared and accusations of irregularities were hurled back and forth, the East charging that its candidates were virtually boycotted in the North. Not that it made very much difference, because the North could only be expected to vote Northerners anyway.

When it became evident that the Grand Alliance also failed to win sufficient supporters in the West, democracy started to burst at the seams. The Grand Alliance demanded a postponement of the elections, in order to have an impartial investigation of the alleged irregularities. When this was not granted it ordered its adherents to boycott the election, stating bluntly that it would not recognize any government based on the outcome of the elections. In the West thousands of election stations were smashed to pieces and in the South millions refused to cast their votes, with the result that many Nigerian National Alliance candidates regained their seats in parliament unopposed.

When all was done and said the East was in a worse position than ever and the federation threatened to fall apart as there was open talk of secession. At the time of writing (January 4) Africa's only democratic country is still in a terrible impasse, with the president refusing to call on the leader of the North to form a government, because he has eastern sympathies. If he does not want to recognize the validity of the elections his only alternative would be to resign, but also that he refuses to do.

If democracy is to survive in Africa at all, some new compromises between East and North will have to be worked out, unless the East makes good its threats to secede, creating yet another new African nation. Even though there was bloodshed and death during the elections, Nigeria still compares very favourably with its southern neighbour the Congo, where Tshombe announced that elections in his country, scheduled for the first two weeks of February, had to be postponed. Tshombe gave as his reason "technical difficulties" but everyone knows that this is merely an innocent looking name for an ugly situation. The fact of course is that out of the Congo's 21 provinces at least eight are practically controlled by the rebels, who, although they suffered a temporary setback by the action of paratroopers and mercenaries, are still sufficiently strong to continue their reign of terrors, with each week new reports of massacres. They are also steadily being reinforced by a constant stream of arms and equipment from other African countries, including Algeria and Egypt; these countries in turn however, are merely channels used by Russia and China, competing with each other to appear as the champions of African freedom. Let's hope Tshombe can hold his elections by the end of March. If he does manage to solve his "technical difficulties" it will surely border on the miraculous.

Against the background of all the African unrest, which especially manifested itself in the Congo, the proclamation of a new law in South Africa nearly borders on the heroic. South Africa's Apartheid policies were made more stringent by the new law, which forbids any black person to be in a white area unless he has to perform some job there. It will result in the removal of all coloured people living in areas which are predominantly white.

Perhaps our brethren in South Africa have good reasons for their new law, reasons which escape us because we do not know their situation. Perhaps it is true that their policies are necessitated by a political and cultural dilemma the nature and scope whereof we are not able to grasp, not being placed in a similar dilemma.

Granted all that it still remains very hard, if not impossible, for their strongest sympathizers to see how they can square their policies with Christian ethics.

.....

The spoiled brat

Indonesian delegates to the United Nations have proclaimed that their country has quit the U.N. because its members have not heeded Sukarno's insistence that Malaya not be made a member of the Security Council.

Sukarno acted like a spoiled brat. Of course the world knew that he personally resented the formation of the Malayan republic. He stuck his neck out far beyond reason when he announced that he would eradicate the new nation before the cocks crew on New Year's Day 1965.

(Continued on page 10)

FAITH JUST IN THEE

"And the Canaanite was then in the land ... and there builded he an altar unto the Lord." (Genesis 12:8, 9)

Not when I see the answer coming, blessed Lord;
That is not faith in Thee, to joy in sight;
But when the very promised good seems farther off
Than ere before, and all is night.

Not when I feel that I can do the thing desired:
That is not faith in Thee, to trust in self;
But when in poverty I stand, stripped bare of all
That once I trusted in as wealth.

Not when the Canaanite is slain and done away:
That is not faith, to be without a foe;
But when conquered I am by him, down in the dust,
And deep humiliation know.

To trust Thee then, when all is dark without
And dark within, the foe still in the land,
My poor, weak, helpless, battered, sin tossed soul
Too stunned to pray, gripped in His hand!
To trust Thee then, to think upon Thy Word,
And then to say, "My Saviour cares for me,
And He will surely help, for He has promised to!"
That, Lord, is faith — faith just in Thee!

Cornelius Vanderbreggen, Jr.
—From "Shantyman"

Is selling a marked profession ?

Pierre Berton, a well known Canadian author and t.v. celebrity, has presented the Canadian Society with a book on what he terms one of its biggest evils. The title of the book is "The Big Sell" (B.S. for short) (McLelland & Stewart) and it deals with the practices of unscrupulous high pressure salesmen, who have given the selling profession such a bad name. The untitled reads: The black arts of Canadian salesmanship — an exposé of a million-dollar racket. Reading its 240 paperback pages brought to mind the ex-insurance salesman who sighted with a resigned sort of bitterness in his voice: "Just mention you're a salesman and your name is mud".

Now selling itself is as old as the hills; there's always been people who sold, as a matter of fact people who've never sold are very rare indeed. Of course Pierre Berton's B.S. doesn't concern itself with these people so much as with the people who've made selling their profession.

Actually if one wants to review his book one needs to make a whole series of marginal remarks. First of all, I think, the public ought to know that selling has become a highly specialized job, that requires extensive training as well as some native talent. A good salesman should have a very thorough knowledge of his product as well as of his market.

He should be not only a congenial fellow but also equipped with a large dose of insight in human nature. He should have a keen sense of responsibility over against his employer and over against his customer. Best of all, of course, would be if he would perform his job "as unto the Lord". Today it's the only way to keep his hands clean and his conscience clear, for few people meet so many temptations as do salesmen.

Sales managers like to point out that words are a salesman's stock in trade. Actually words tell only half the story; tone of voice and gestures and subtle implications and a million other things can make a serious sales talk a masterpiece of subterfuge. Wasn't it already James who said that "any man who offends not in word, the same is perfect"?

If this has been true of salesmen through the centuries, today's situation has been very much aggravated by the introduction of applied psychology or motivational research.

It would be interesting to read what weapons the modern salesman has in his arsenal. Pierre Berton leaves us completely in the dark here, but it is a fact that many companies today equip their salesman with what they have to call a "canned talk". It is a presentation of the product or service to be sold which has been com-

pletely prepared for them by the motivational experts and designed to sell. All the salesmen have to do is memorize the "canned talk" adapt themselves to it and look for as many opportunities to recite it in front of "a prospect" as possible. The objections customers may raise are dealt with in the same manner, there is a pat answer for very question and every situation.

If this takes the responsible salesmen on thin ethical ice, things become even worse when the "canned talk" contains definite untruths, inserted "merely" to motivate the customer into signing on the dotted line. And we've reached the limit if, in addition, the product or service that is sold, is inferior, priced out of sight, or even non-existent.

If Pierre Berton had given us somewhat of an insight in these things or discussed the problems arising out of modern trends in selling, perhaps even given salesmen a few pointers on how to deal with them, he would have performed a real service. As it is his book only deals with some of the excesses or, if you please, swindles, that are perpetrated in the name of salesmanship.

He makes a big show of mentioning a few names of publishers of encyclopedias, dance studios and others and with great

felish describes the morbid details of how a gullible public is tricked into paying millions of senseless dollars. There are even a few chapters on "con games" although what the connection is between this and selling the author quite cleverly leaves the reader to decide. After reading the whole book one has the distinct feeling of having eaten the contents of the neighbour's garbage can.

Certainly, there are serious faults in selling. Very few people indeed did not yet know that you have to watch out of unscrupulous salesmen. There are also serious faults in Pierre Berton's book on selling. The main one being that he almost deliberately puts all salesmen in the category of crooks, conveniently forgetting that there are thousands upon thousands of salesmen and saleswomen who, with a sense of devotion perform their daily work.

Why did Pierre Berton write about all these people in that vein? Did he write this book as a contribution to the welfare of the Canadian Society? Or is he himself merely a clever salesman who realized that many people enjoy wallowing in filth? In that case the book should have included a chapter on how Pierre Berton managed to befuddle the Canadian conception of what constitutes service.

John Vriesinga.

Let's Play Chess

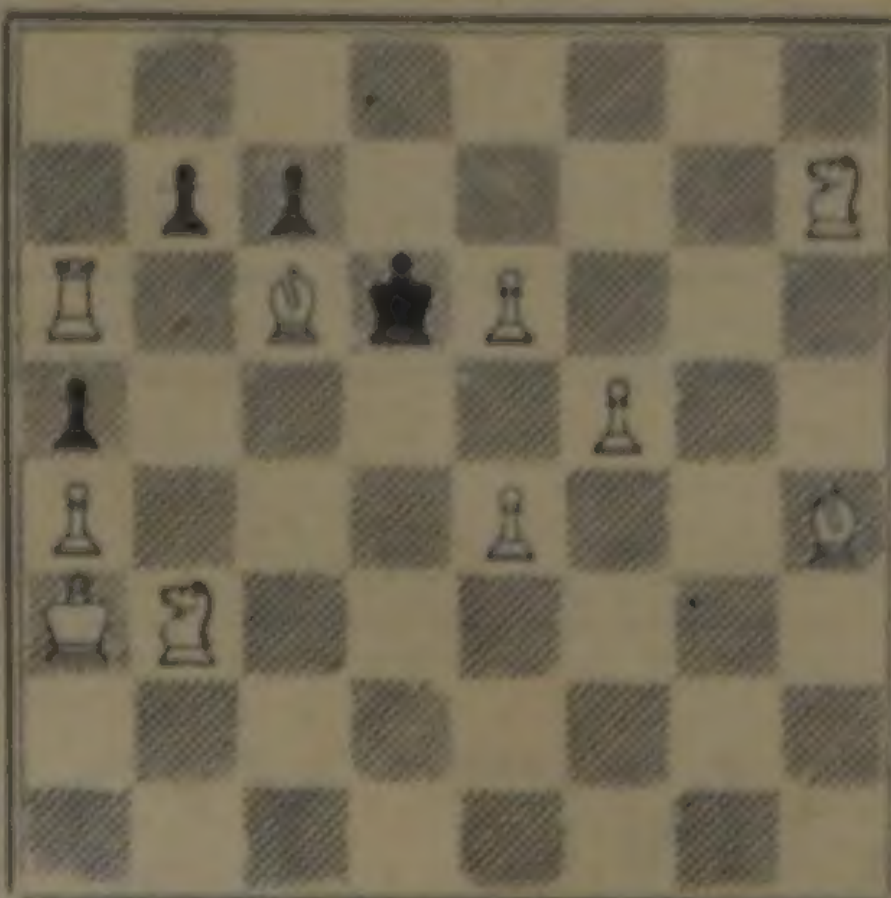
Editor: Mr. C. HESS

JANUARY FIRST SERIES OF PROBLEMS IN

No. 140

Author: Dr. M. Niemeyer

Black: 4 pieces

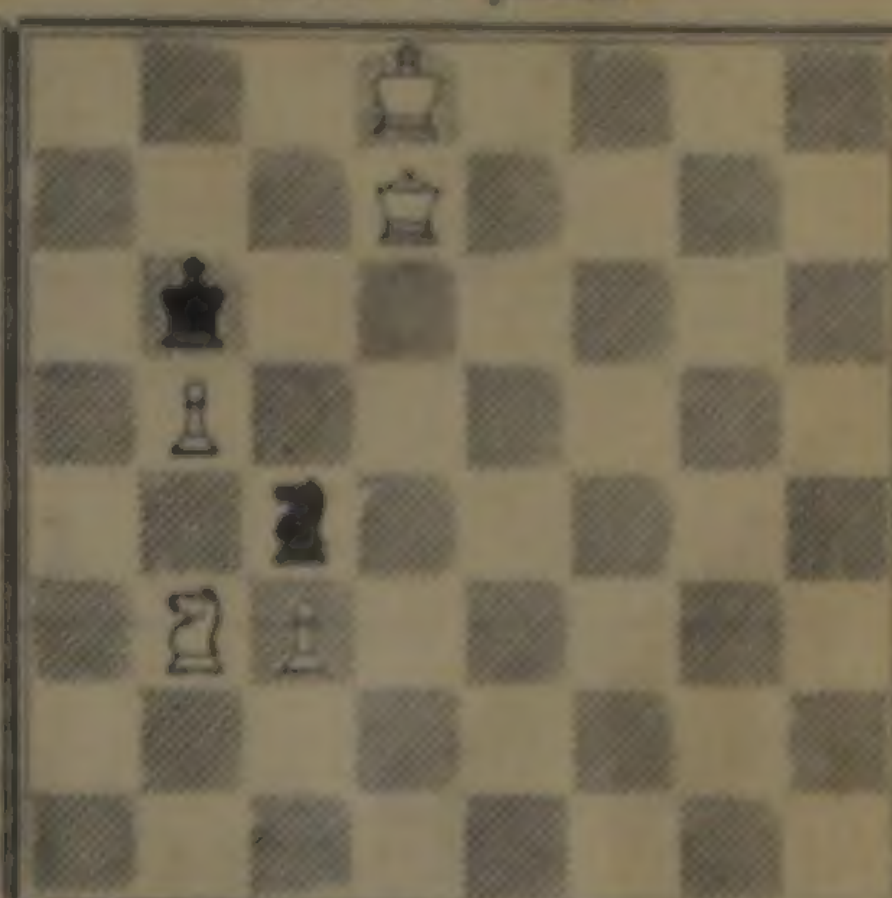
White: 10 pieces
White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 141

Author: P. Layer

1st Publication

Black: 2 pieces

White: 5 pieces
White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. In the new year we continue our wellknown course. My plan, as usual, is to give two problems at a time. One a little easier than the other. This first series is exactly according to plan.
2. No. 140 is a tricky one. I would not be surprised if only a few correct solutions would come in. The full solution is asked for, which means keymove, threat (if any) and all variations. Although this problem is hard, I am sure you will enjoy it.
3. After Mr. Layer had fooled all of us with his first three-mover, (you remember?), he returned to his production of two-movers. Recently he offered his first miniature to me. The keymove of No. 141 is rather evident, I would say, but the solution is elegant. Even beginners among us have a good chance this time. Indication of keymove plus threat is asked for.
4. The deadline for the solution of the January problems will be announced with the second series.

stranger is sufficient to discourage any advances.

Those who live a primitive life develop a kinship with the animal kingdom and nowhere is this felt more strongly than in the relationship between man and dog in the Canadian north. The driver appears to treat his dogs harshly but he respects them; the dogs understand this for they will work their hearts out for him. The driver knows that everything depends on the dogs' strength and endurance; the dogs seem to know that they are dependent on their driver's skill. Together, they continue to play the different role in the life of the citizens of the far north.

DEMOCRACY

(Continued from page 9)

In spite of his blatant guerilla actions against Malaysia, stepped up feverishly during the last weeks of 1964, Malaya still exists and the U.N. chose to ignore Sukarno demands by unanimously appointing Malaya a member of the Security Council.

Sukarno made a grave error in judgment.

In 1950 the same U.N. forced the Netherlands out of Indonesia, and gave Sukarno a virtual undisputed reign. Later the U.N. backed Sukarno when he insisted that the South Molukkes islands, which craved independence, be also subjected to him. Then, only a few years ago, he pressured the world into recognizing his claims to the Western half of New Guinea. In spite of violence protests from the local population Sukarno got his way.

It seems he felt he had become invincible and that his threat to quit the U.N. would be regarded as too serious a consequence to world diplomacy to accept.

But also it seems Sukarno figured wrong this time. The world was merely astounded at such rash action, then turned back to the business of the day, hoping and trusting that Sukarno will find some way of retracting without losing too much face.

Unless, of course, he elects to take the other alternative: step up his military actions against Malaya still further and launch what would amount to an all-out war.

The British, which have pledged to defend Malaya, have regarded that last possibility as not entirely out of the question, increasing their forces in the area.

If Sukarno should choose this course of action, he can probably be sure of the sympathies of Red China, if not of military support. And that could have serious consequences indeed.

From reports from India, it would seem that Mao is spoiling for more action in the Asian world. The Indian government has told the world that it had become necessary to arrest some 500 communist leaders, as some kind of Chinese inspired revolution was afoot. O wherefore do these nations rage?

The Sleigh Dog

by Douglas Omand

(Can. Scene) — When night settles over the lonely Eskimo and Indian villages in Canada's far north, the most characteristic sound is the strangely beautiful chorus of wails from the sleigh dogs. The distant yap of a fox or the call of a wolf is answered by one dog; soon the others join their voices to fill the silence.

Throughout living memory, the workhorse of northern Canada has been the sleigh dog. Without him, the Eskimos and Indians could not move their families to winter quarters around the trap lines; they could not transport their heavy bundles of fur to the trading posts; they could not, in fact, exist. In the sub-Arctic regions, motorized sleighs have replaced the dogs but in the high Arctic, the dog is still master; modern sleighs shake themselves to pieces on the barren grounds were the wind peaks blow into a hard mass, criss-crossed by ridges and dunes which harden to a consistency of dried clay.

Sleigh dogs are not particularly large animals. Although there are prize teams, especially selected and bred, the general run of dogs is 30 inches high and is a product of indiscriminate breeding. Black, white, and gray are the predominant colours and frequently, they

are mixed. Almost all dogs have a trace of wolf in their background — a desirable feature, because frost does not form on wolf hair; an ordinary dog would soon be crippled.

All summer, the ravenously hungry dogs are chained to posts and fed a minimum diet of fish, seal meat or bone scraps (there is little food to spare and certainly none for animals that do not work). The children go among them without harm; the owners maintain a strict discipline with whip or cudgel; but the snarl that greets a

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOSTRA

Rev. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 14

THE BATTLE BETWEEN TRUE AND FALSE PROPHECY

(Jeremiah 27 and 28)

BACKGROUND NOTES

Is the truth expendable?

In theory people say it is not. Come, however, with a practical problem and soon you will see how small a price many put on truth. Little white lies are excused as necessary for social life. Cribbing for exams and term papers is justified among students. For the sake of church-union one must not wave a red flag for truth. If truth has to suffer a bit, so much the worse for truth.

All this is excused as "tolerance." Those who still have some convictions call it "compromise." But God has another word for it. He calls it "treachery," a denial of the love-relation between himself and his people. It is the rejection of his covenant and thus seals the doom of the church.

This struggle between truth and falsehood is as old as man's history. It was found in Paradise lost. It is with us today, when preachers and people love smooth words. It was a paramount issue in Jeremiah's day. What was at stake then was God's covenantal ways by which he would bring Christ Jesus into this world. Should his word of grace and judgment fail, then salvation by the promised Messiah would be made impossible.

THE OUTLINE

A. Jeremiah prophesies against the nations, (27:1-11)

1. This is beginning of Zedekiah's reign, a weak prince who was vassal to Nebuchadnezzar of Babylon. How did he get on the throne? Here he conspires against his lord. He gathers "a little league of nations" in Jerusalem. Which nations are mentioned? They plan to resist Babylon. Why was such a plot wrong for Zedekiah? Mention earlier prophecies which announce that Judah would surely go into Babylonian captivity.
2. God commands Jeremiah to act out his message. He must make and wear an ox-yoke. Picture the prophet walking through the city and into the council chamber wearing several of these yokes. How angry Zedekiah must have been with this prophet

who always spoiled his plans. How does God seem to spoil many of the plans of men and nations today? The prophet must give a yoke to each ambassador present. They in turn must bring these to their rulers with the Lord's message. What was that message?

3. Notice how God warns against false prophecy. (vs. 9, 10) Compare that "little league" with the United Nations. Is such a conference of nations wrong? Show how God's rule extended both then and now to all nations. Of what comfort is this to the true church? What is God's word for the United Nations today?

B. Jeremiah preaches to prince and people, (27:12-22)

1. First Zedekiah is addressed. He should see himself as God's theocratic ruler. What is meant by this? How should he have prefigured the Christ? How had he repeatedly sinned as king? The message is clear: Submit to Nebuchadnezzar, for this is God's will. Can you explain this? How would captivity lead to the fulfilment of God's plan of salvation?
2. Both priests and people must also hear God's word.
  - a. The message is much the same: a warning against false prophecy, so strong in that day. Are there false prophets in the churches today? How can they be discerned? Why do many church-members resent bitterly the exposing of false prophecy?
  - b. Mention is made of the "vessels" of the Lord's house. What were these? When had they been removed from Jerusalem? False prophets said they would soon be returned. After all, God promised to take care of his people and would not allow his service to be dishonored in idol temples.
  - c. The argument sounded so good. But the false prophets ignored the call to repentance. They let the people rest on an external covenant relationship which ignored God's judgment and wrath. What is meant by covenant wrath? How does a neglect of this pervert the covenant message? Is it ignored in our preaching today?

C. Jeremiah attacked by the false prophet, (28:1-4)

1. Some time later Hananiah enters the scene. He claims to bring a message from Jehovah. Sketch how Jeremiah was often attacked during his long years of preaching. Why didn't the people listen to him? The meeting between the true and false prophet takes place in the temple while the people are at worship. Why do you suppose the devil is most eager to corrupt the church?
2. Hananiah's words seemed bright with hope. He claimed that Nebuchadnezzar's power was broken, which seemed likely in view of certain reverses. Now he adds that Jeconiah (the previous king) would return from his Babylonian captivity and the temple vessels would be restored.
3. Here, then, was a clash. It seemed as if Jeremiah wasn't telling the truth when preaching with his ox yokes. Likely

Hananiah actually believed what he said. How was this possible? Show how he drew conclusions from God's promises and from earthly events. Why were these conclusions illegitimate? How can we be guilty of the same thing today? Notice how he failed to allow the full word of prophecy to function. Why is it always sinful to bring only part of God's word?

D. Jeremiah in conflict with Hananiah, (28:5-11)

1. Jeremiah offers a pious wish which seems to agree with the false prophet. Explain the words of vs. 6. Was he trying to be agreeable? Notice how Jeremiah bases his word on the full revelation of God. Thus he does not say when and how God will fulfill his promise. Instead he leaves ample room for the captivity which will surely come. And the people together with Hananiah sense this at once.
2. In addition, Jeremiah states the acid-test of true prophecy. What was this test? Show how Hananiah would fail in this test. Notice that this demands a long-range view of God's work in the world. True prophecy cannot be reasoned out; it simply accepts and proclaims the word of the Lord in all its fullness.
3. Now Hananiah takes matters in his own hand. He attacks the sign which God gave Jeremiah. In the presence of the people he snatches the ox yoke and breaks it in pieces. Describe how this must have made him even more popular among the people. Strangely enough, Jeremiah simply walks away. Was this fear or cowardice? Didn't he have anything more to say? Is there a time when preachers also do well to keep silence? Explain in some detail. When was Christ silent?

E. Jeremiah victorious over the false prophet, (28:12-17)

1. God does not let the false prophet have the last word. Why not? Jeremiah must confront Hananiah with a last message. What is it? Notice how false prophecy always increases God's judgment and the people's misery. Can you give examples of how God does this today in the lives of individuals, families, churches and even nations?
2. God also exposes Hananiah as a liar. His grave sin is that he made the people believe a lie. What lies do some leaders try to make people believe today about God? For this Hananiah must die. He has stirred the prince and people to rebel against Nebuchadnezzar. This was rebellion against God's word. Demonstrate how all false prophecy is basically a rebellion against the word. Two months later Hananiah does die!
3. State some outstanding lessons which God teaches us here. How did this conflict serve the coming of Christ? How does it show man's sin but also God's way of grace? How can we test the truth of sermons, books, addresses, etc. today? Why do you suppose so many people are indifferent to doctrinal issues? Can you prove that a preacher's sincerity is no guarantee that he speaks the truth? What duty do preachers, elders and church members have when the full counsel of God isn't proclaimed in a church?

BRIGHT STAR ON ARCHITECTURAL HORIZON

TOP LEFT—Many problems presented by sculpture are common also to architecture, and students at the school learn the essentials of space and volume by working in this medium. One of the world's greatest sculptors, Michelangelo, was also a renowned architect. Student Ann Balmer watches Nicky Mükovich apply lacquer to sculptured masks.

TOP RIGHT—In one of the classes conducted by brilliant Canadian artist Lionel Thomas, who works with the fervour of a zealot to bring about the marriage of art and architecture, students Sheila Montgomery and Wayne G. King work together on a problem dealing with "related lines and planes within a volume."

BOTTOM LEFT—Professor Vlad F. Lyman, graduate of the University of Prague, gives a course in Building Materials and Construction at U.B.C. In the picture, he contemplates model designs submitted as class project.

BOTTOM RIGHT—Lionel Thomas checks the work of a student at U.B.C.'s school of Architecture. Mr. Thomas, who has left the mark of his creative genius on scores of public buildings and private dwellings has been awarded the Gold Medal of the Royal Architectural Institute of Canada for his "outstanding contributions to the field of Architecture."

Architecturally Vancouver claims to be "the liveliest city in Canada." In recent years she has built up convincing proof of her claim. A year ago, when a panel of architects nominated the "eleven best buildings in Canada since 1945", four of them were in Vancouver. Moreover, Canada's West Coast holds the cherished position of being the only region in the country which has developed a distinctive architectural style.

At the University of British Columbia's School of Architecture, lodged in a scattering of faded green huts on a back corner of the University's magnificent campus, an academic experiment of bold design is taking shape. In the firm conviction that architecture exists to serve man, and that the problems of architecture are first and foremost human ones, the school has revamped its former 5-year architectural course so that students must now take 3 years of studies in the general arts before admission to the specialized 3-year course in Architecture.

The University's architectural school has attracted considerable attention because of the emphasis throughout that the architect must also be an artist in the widest, truest sense of the word. Thus, classes in sculpture, drawing and painting take their place beside more technical courses in structural engineering and building materials.

If, as it has been claimed, the line between architecture and sculpture is a thin one, at U.B.C.'s forward-thinking architectural faculty the line between the artist and the architect is an invisible one.

INFIDELITY

Mr. Editor:

We've recently bought a TV set, and it has most certainly introduced some new ideas into our home already. The thing which impresses me more and more each time I've watched family shows in the evening, is something about which I want to write.

Infidelity, as I would call it, is continually presented as a quality which is either humorous, necessary, or whatever may be the case. By infidelity I mean a man and woman being untrue to each other, after they have given each other the assurance of their mutual love. This assurance could mean going steady, being engaged or married.

It's nothing for a married man to "look after another woman with lust," as Bible language would have it. Even in very proper shows as e.g. "Room For One More," the climax of the story can be a situation in which the father feels swindled because his fellow employee gets the job which he, the father, didn't want but which involves unforeseen association with a very attractive woman. The latest Dr. Kildare adventure, namely in "Rome Will Never Leave You," I also find very disappointing, especially insofar as the moral might influence youthful viewers.

So Jim tries to persuade this girl, who is engaged to another, that "falling in love" is final, is the ultimate. Very true to American standards, this point of view, but certainly not to be advocated. What value this story would have if the hero would respect the girl's point of view and leave well enough alone, thereby proving how highly he thinks of her. But no, rather disrupt the whole business in the name of love. So you are engaged, or married. With the next girl or guy you meet you may pleasantly fall in love, and no one must blame you if you follow the calling of your heart until such time as this helpless heart is called again elsewhere. What a philosophy!

Before our TV set appeared on the scene, I used to feel badly, especially for teenagers, about the sorry songs on the radio; I mean the numerous ones with tears and sobs in the style of "I lost my love," "I've forgotten more than you have even known about him," etc. I always felt a surge of relief that we at least know one Person Who never forsakes or betrays us, and that we have His beautiful love to sing about. Now, after we've been enriched by TV, I'm more assured that this is just a game, held to be an enjoyable one, at that. So I feel even more sorry that our teenagers get to absorb this sort of thing.

I trust they have been brought up well enough to enjoy what is good in these shows, and to benefit from presentations of "infidelity" insofar that they will grow to love more and more the way of life in which life-partners are true to each other, come what may.

CINDERELLA

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

RUSSIAN LANGUAGE BIBLE READING BROADCAST

On Monday, October 5, 1964, families in the Soviet Union who were tuned in on their radio sets to the high-powered HLXX from Korea, heard an interesting announcement; for the following five minutes the broadcast would consist of the reading of the Word of God slowly in the Russian language, so slowly the announcer said, that it would enable those listening to copy in longhand favored portions of the Holy Scripture. To those who live behind the iron curtain this was a startling announcement, for it was next to impossible to buy a Bible, a Testament, or a portion of the Scripture in Russia. Now, by listening each

day, at the end of the year, as they faithfully copied the Scriptures involved, more than 1000 verses of the Scripture would be theirs.

In the past, fantastic schemes have been devised to reach Russia with the Word of God. Travellers smuggled in a few Bibles at a time, but Khrushchev put an end to that. Another organization attempted to tie Bibles to gas-filled balloons and for many years employed this means of getting the Word to the Russians. A little smuggling is still going on through some of the satellite countries but it is a mere trickle. Now in the providence of God, the World Home Bible League, in cooperation with Temple Time, began in 1964 to use the air-waves in this effective way

of getting the Bible into the homes of the Russian people.

Mrs. Lillian Chapman, President of the Women's Division, has announced that they will take a very special effort to obtain shares to help the World Home Bible League pay for the cost incurred. The women plan a special embossed card and will appeal for such share support from Societies and Young People's groups.

—The Sower

How the weather effects you

You needn't be an avid outdoorsman to find out quite early in life just how much the weather affects you — since muggy days are notorious for "making" school children misbehave.

It's also been found that more things seem to go wrong for us, and we have more "off days", when the barometric pressure is low and

falling. These are the days, foggy and depressing, when people are edgy and irritable.

The exact reason for these changes in our mental attitude and even in the tissues of our bodies is not known. However we do know that water content of the tissues varies somewhat with barometric pressure changes. Schering researchers

report that our brains also tend to swell with water during those "off days." This may be reflected in jittery feelings, mental depression, and slowed mental efficiency.

If you are going to do a lot of mental work, it might be well to plan your thinking for a clear day. For it has been shown that mental workers do their best during the clear days of late winter, early spring, and fall, and their worst on muggy summer days.

Crimes also seem to be influenced by the weather. The hot and humid summertime, when men's tempers tend to be short, seems to be the time when murders are most often committed. Scientists at Villanova University report that July and August, the hottest months, are the worst for violent crimes. Interestingly, hot-weather countries have a higher crime rate than do the temperate "cold" countries of the north.

In the case of illness, the weather is often the straw that breaks the camel's back. People on the verge of being sick surrender to the illness when a sharp weather shift helps deplete their strength. To many already ill, a violent change in the weather may make their cases more severe.

By itself, weather rarely brings on a disease — or even a common cold. But pronounced drops or rises in temperature, humidity and barometric pressure alter the body functions just enough to throw them off balance. This is one reason why many doctors today recommend an effective cold remedy at the very first signs of cold symptoms, particularly when weather changes tend to be unpredictable.

Thanks to such effective cold tablets — which not only relieve sneezing, but also cold-caused aches, fever and even fatigue — the weather has less of a chance to throw your body functions off balance. But, in the case of serious diseases, there doesn't seem

WINTER AT NIAGARA — The superstructure of the Rainbow Bridge, which connects the United States and Canada, frames Niagara Falls in this typical winter scene. The American Falls is at left and the Horseshoe Falls is at right. Spray from the falls freezes on rocks and trees near the cataracts. The river ice glut is formed by ice from the upper river plunging over the falls and jamming below the cataracts.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(3)

"Thank you." Did his voice always sound like that, like the bark of a stray seal which they had caught off the coast of Holland on his last voyage? "I am glad I came, Miss —" What should he call her? Mary, her mother had said surely, but Polly was the name he had heard before. And should he have called her Cousin in return? He swallowed frantically and realized that it was too late to bring out either name. The sentence in its unwinning clumsiness was out. It could not be recalled.

But it was part of the lovely hospitality into which he had entered that no notice was taken. Six-year-old Sarah, indeed, scarcely waited for the introduction to be completed before bursting forth with her query.

"Why does Polly call him Cousin, Mother? Doesn't a cousin have to belong to uncles or aunts? Is John's father our uncle? Why don't we ever visit him? Or why doesn't he come to see us?"

"No, John's father isn't your uncle," Mrs. Catlett spoke with some constraint. "See if you can forward the serving, Polly; there's a good girl. John's mother and I were distant cousins. Her great-aunt was married to my great-uncle, if you can think so far back, Sally. But Jack and Polly used to call her Auntie. That was before you were born. And so I have always thought of her son, John here, as my nephew and should like him to call me Auntie and your father, Uncle, if that is acceptable to him?" She spoke to the child but the words were for John.

"I should esteem it a privilege, Auntie." How easy it was to speak with the courtesy becoming to him, now that Polly was no longer in the room. Yet, though he was more comfortable in her absence, he longed for her return. If only he could be near to watch her and hear her, without committing any more blunders to make him look ridiculous in her eyes!

Her eyes. He glanced over as often as he dared, when presently she sat by her mother at table and slipped back and forth to the kitchen helping Jane with the serving. What colour were her eyes? The effect of their smiling glance had rendered him momentarily colour-blind. He wondered how old she was and what she did and what she thought — most of all what she thought of him. He was thankful that, in the genial atmosphere of the table, his stammering awkwardness did not return. In fact he talked more than he had ever talked, expanding to the interest of his audience, countering Jack's Latin tags with phrases of Spanish and the occasional sentence in French. He hoped these would impress Polly that he was not the uneducated barbarian he felt in her presence; then wondered, heart sinking, if she would see through his clumsy attempts and be disgusted at his vanity.

If she was, she gave no indication of it when, the next afternoon, she and Jack took him for a Sunday stroll to the Dockyard to see the new sixty-gun man-of-war nearing completion there. He had contrived to sit beside her in church that morning and was almost entirely oblivious of the gabbled service and the short, pedantically read sermon, amid the crowding sensations and racing thoughts occasioned by her near presence. In spite of Mrs. Catlett's motherly efforts to make him comfortable, piling on his bed an extra comforter filled with down from their own ducks, and putting heated bricks between the sheets — fussing which recalled memories of his mother — he had lain sleepless half the night with the amazement of what had happened to him.

It was as if he had never seen a girl before. He had taken a volume of Shakespeare on his last voyage and repeated to himself Ferdinand's words to Miranda, envying his facility of speech. Yet he had seen many girls, though he wished a different name could be given them to distinguish the whole species for the Unique Girl. The tavern wenches, the girls who hung around sailors near the docks at home and in Mediterranean ports: there had been little to appeal to the stiff, shy boy, who for the most part ignored their occasional advances, only to have thoughts of them assail him in the wild secret imaginings of his heart. And the girls whom he had met at home, farmers' daughters of his stepmother's connection, seemed gauche, colourless in retrospect, as they had been quiet and dull in reality.

"Yon ship will be a fine sight when she is finished," observed Jack, nodding at the great skeleton lying below them. "You've never sailed on one, John."

"And I hope I never shall."

"Not if we fight the French, after all?"

"The French will be well advised to keep clear of a ship like that. Or of our new frigates. I boarded one at Tilbury last week. The French are bigger still but ours are faster sailing."

"How old were you, Cousin John, when you first went to sea?"

"Eleven. We took a cargo from Southampton for Spain."

He thought of a way to obtain information. "You, Jack, were lying in a sturdy bed each night while I rocked on the Bay of Biscay. And you, Polly, what were you doing then?"

"I — let me see, I was seven, nearly eight, learning from Mother to read and to spin. I have never been to school."

"Tell us more about the sea, John," Jack interrupted, just as Newton had swiftly calculated Mary's present age as almost fourteen, and marvelled, not the first man to marvel, at the early appearance of grace and self-possession in woman. "Have you ever been in a terrific storm — one where they cried, 'All hand to the pumps' — Or fallen overboard from a slippery deck, or —?"

"Jack, why do you want to hear all the horrid things?" said Mary. "I'm sure if John ever has been in danger like that, he'd sooner forget it."

"But never can." For the first time John was moved to an uncalculated remark in her presence by the surge of painful recollection. Brother and sister looked at him and he hastened to explain, wishing that he had not spoken.

"Just that I can't forget such thing. I've never been in particular danger abroad, Jack — that I know of. But here at home I've had two narrow escapes."

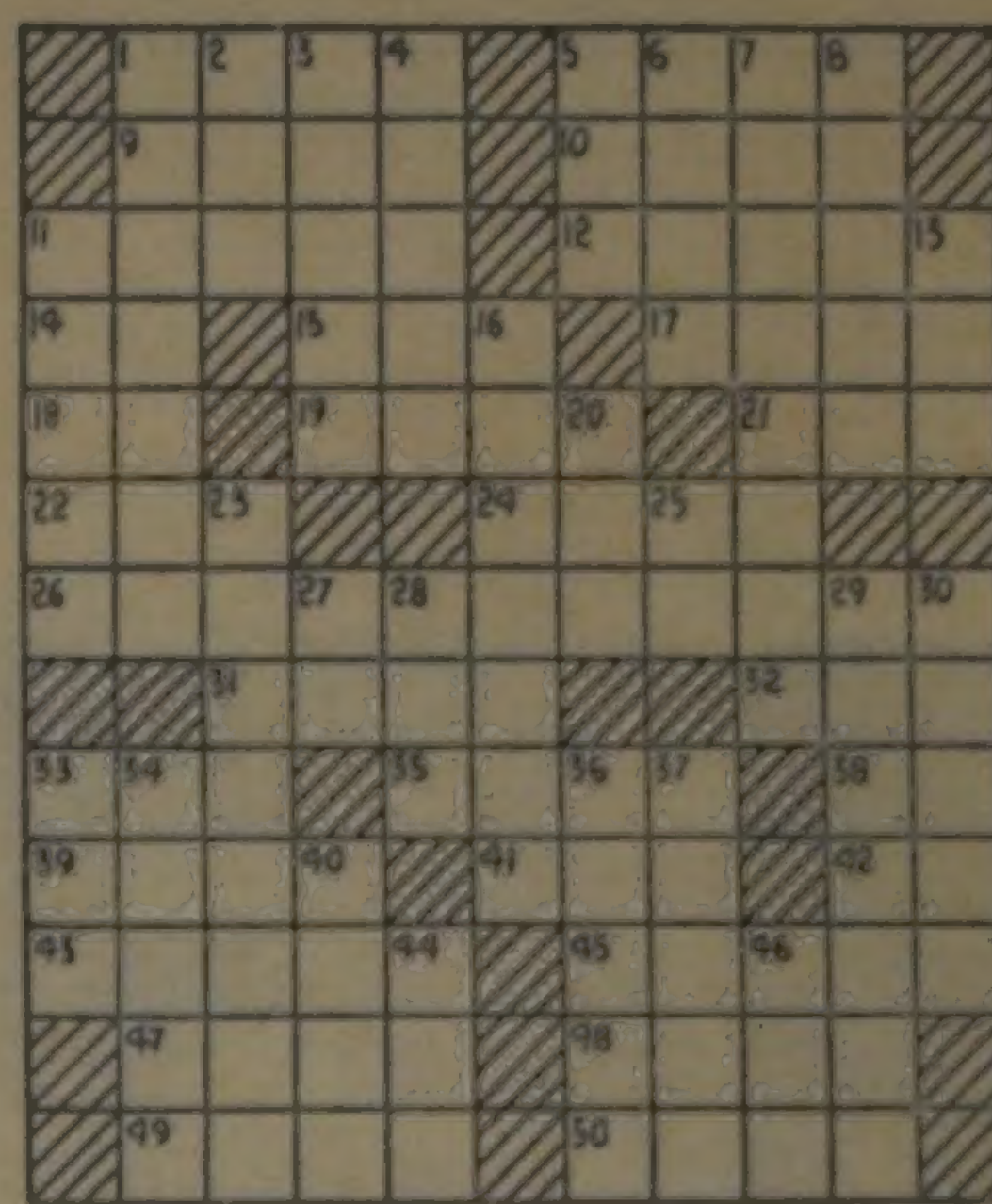
"Go on," urged Jack with brotherly disregard. "Don't mind Polly. She is stronger than she looks." Newton decided to compromise.

"There's nothing to distress you, really," he assured her, wishing that he could look into her eyes long enough to settle the question of their colour once for all. She kept them fixed on the river, however, and he continued. "I was just reminded of another man-of-war. I was going to visit it with a friend one Sunday afternoon but I was late

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS

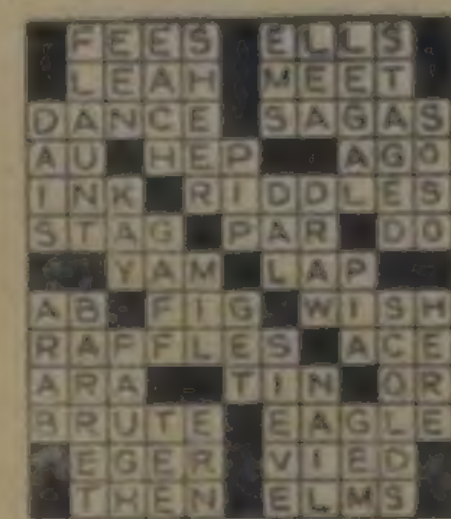
1. Afternoon rests
5. Injury
9. Little island
10. S-shaped molding
11. Small wax candle
12. Rosary
14. King of Bashan: Bib.
15. Island in a river: G.B.
17. Young oyster
18. Father's colloq.
19. An intentional slight
21. Tack
22. Anger
24. Large volume
26. Scotchman's old name
31. Culture medium
32. Reputation: al.
33. Public notices
35. Tidings
38. Toward
39. Moistens
41. Scotch river
42. Music note
43. Assumed name
45. Ring-shaped coral
47. Skin disorder

48. Mouse
49. French river
50. Concludes
1. River between N.Y. and Ontario
2. Viper
3. Excuses
4. A finch: Eur.
5. An elf
6. Grows old
7. To come into sight again
8. A decoration for valor
11. Subject matter

13. Pigeon
16. Taught privately
20. Japanese religious festival
23. Rubber bands
25. Diatonic note
27. For example: abbr.
28. — Cupid
29. Prickly plants
30. Over-indulge, as a child
33. Milkfish

- Saturday's Answer
34. Postpone
  36. Make, as cloth
  37. Surgical thread
  40. Rational
  44. Varying weight: India
  46. Of great age

SOLUTION to Previous Cross Word Puzzle

to be anything that can be done about the weather's influence. Studying 20 cases of coronary occlusion, Philadelphia climatologists learned that three out of five of these heart attacks happened when a cold front appeared abruptly, as both temperature and barometer dropped sharply.

Similar findings were arrived at by Dallas doctors, who reported that most of the heart patients who had an attack during a rapid onset of cold (or warm) weather, were either asleep or resting at the time. Physical exertion, therefore, was not involved; the doctors concluded that it was the strain of adapting to the change of weather that was a major factor in causing heart attacks.

The ideal temperature for your health — as well as for thinking and carrying out your daily chores

— is 64°F. Why do many people then find it so difficult to work in the spring when the temperature hovers around the 64° mark? The phenomena of "spring fever" is explained by doctors as the body's shifting its circulation to adapt to the warmer weather outside. The blood stream gets more water in order to cool the body to cope with the higher temperature of spring. The blood vessels dilate and carry more blood to the surface to get rid of heat, and a lot of bodily energy is expended as a result.

Weather can be your best friend or perhaps your worst enemy. Learn to roll with its punches and to ride its crests — for, in the words of a popular rhyme:

Whether it's cold
Or whether it's hot,
We will have weather,
Whether or not.

reaching the quay and he went without me. I was angry as I stood watching them," — he did not think it necessary to tell of the furious curses with which he relieved his rage as he saw distance widening between the shore and the boat — "when suddenly a squall came up and upset their craft, throwing them all into the water."

"O John! Were they —?"

"My friend was drowned and three others. I should have been if I had come five minutes earlier. I cannot swim."

He saw Mary's eyes now. They met his steadily, warm with comprehension, and he forgot the sobering recollection at the sight. He had thought them like pools on the grass in sunshine and their colour was as uncapturable: clear iris that looked green or gray or topaz in different lights. And her height was right too. He was not tall, though a trifle taller than Jack and much broader in the shoulder. But she would always look up to him like that, and he would protect her — how he would love to protect her — against all the world.

"Let's persuade Father and Mother to go to the Assembly Rooms on Tuesday, Polly. John should see our Assembly Rooms. We can have a game of cards."

"We are taking tea with Auntie Hammond tomorrow. We can play at cards there."

"Cribbage, yes. We can play whist at the Assembly. Do you play at whist, John?"

John hesitated. His father had occasionally unbent during the long hours at sea sufficiently to play a game of cribbage with him. But the only whist-players he knew were the common sailors. Jack laughed.

"I believe you are like Aunt Hammond, who says that whist was a servants' game when she was young. Why, John, it is sweeping the London coffee houses and the Assemblies now. We country folk have to tell you the London fashion! Do you know that a man named Hoyle has published a book this year, A Short Treatise on Whist, which sold out its first printing in a week? Do —"

"Jack, do stop showing how much of a bean you are," interrupted Polly. "I don't care much for whist. But I should love to go to the Assembly. Mother promised me might for my birthday and she will certainly let us go for John's sake. Do you dance, Cousin?"

(To be continued.)